

က သေ ၊ သို့ အ ဩ နိ န္န နိ ၊ ၁၅၀၀

လေးဦးလယ်၏ စည်ကားသောရပ်ကွက်တစ်ခု၌
ဦးစား စာည်းခိုခန်းတစ်ခုကို သူဌေးကတော်ခေါ်သိန်းသိန်း
ပိုင်လေသည်။ ခေါ်သိန်းသိန်းဟုခေါ်နေရသော်လည်း အသက်
မှာ ၄၀ ဝန်းကျင်၌ရှိ၍ ရှစ်ခုနှစ်မှာလည်း ဘာလေးငှာယောက်
မိခင်ဟု မသိသူများအဖို့ ယုံကြည်ရန်ခက်လှ၏။

လင်သေ၍ ကျန်ရှိနေသောပစ္စည်းများလဲ မပျောက်ရန်
အိုးမကွာ အိမ်မကွာဝင်မဝရနိုင်သောအလုပ်ဖြစ်၍ လိုကဲ့သို့
စာည်းခိုခန်းပွင့်ကာ မိသားစု တားဝက်နေရေးငြေ့လည်ခဲ့ကြ
သည်။

အတော်အသင့်ကြီးမားသော နှစ်ထပ်တိုက်၏အောက်
ထပ်အား အခန်းများပွဲကာ အပေါ်ထပ်၌ သူတို့မိသားစု
နေထိုင်ကြသည်။ မိသားစုဟုဆိုရာ၌ ရှစ်တန်းကျောင်းသူ
သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဇီတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် အိမ်ဖော်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သာရှိကြသည်။

... အရာမက သူ့ကလွဲလို့ စန္ဒာစောင့်ရတဲ့ထဲ ဘာမှမလည်ရသေး
သူ့တို့ ... စန္ဒာကိုယ်တိုင်ဆေးပေါက်လို့ ...

ခေါ်သိန်းသိန်းကား

အားပြေးကားဂိတ်တစ်ခုနှင့်လည်းနီး၍ ဧည့်နှင့်မပြတ်
လှချေး နေ့ပိုင်း၊ ဧည့်လက်ခံစာရေးဦးမြသော်နှင့် ညပိုင်း၊
ဧည့်လက်ခံစာရေးအဖြစ် မောင်မောင်ဆိုသောတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကိုခန့်ထား၏။

မောင်မောင်၏အသက်မှာ ၂၀ဝန်းကျင်ရှိ၍ သန့်သန့်
ရှင်းရှင်းသပ်သပ်ယပ်ယပ် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်ကာ မိန်း
ကလေးများ၏ပိတ်တွင် ကြွက်သားအပူအဖုထုထုပြီး ချစ်ချစ်
ရောကွယ်ဟူသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ဝိုင်ဆိုင်သည်။
တကိုယ်ရောကာယသမားဖြစ်ကာ တည်းခိုခန်း၌ပင် ညအိပ်
သည်။

တည်းခိုခန်းပိတ်ချိန်မှာ ညဉ့်နာရီ၌ဖြစ်သော်လည်း
ထနေည အနည်းငယ်ပူသဖြင့် မောင်မောင်မှာ သူ့သူငယ်ချင်း
တက္ကစီ ဒဗ္ဗင်ဘာအောင်သိန်းနှင့် စကားတပြောပြောနှင့်
ထေ့ညည်းခံနေသည်။

ထိုအချိန်၌ အဝေးပြေးကားဂိတ်၌ တောင်ကြီးမှဝင်
လာသောကားဆိုက်သည်။ မိတ်ကိုင်၊ ချိန်ထက် ငါးနာရီမျှနောက်
ကျတင်ခြင်းဖြစ်၍ လမ်း၌ရှာတွေ့ရေးကြောင့်တချိန် ကားပျက်
ခြင်းကြောင့် တချိန်ဖြစ်၍ နောက်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး ဆူညံလာသည်။ ဆိုက်ကား
မြင်းလှည်း၊ ငါးသံများနှင့် ချီးသည်များ၏ခကားသံများနှင့်
လောရိုက်နေကြသည်။

ကားဂိတ်မှ ချာတီတံတစ်ယောက်ရောက်လာကာ
“ကိုမောင် ကားအားသလား။ နန်းရှေ့သွားမယ့်
ခရီးသည်တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အေး... ဟေ့ အဘ၊ တယ်၊ အောင်သိန်းရေ
ငါလိုက်မယ်၊ ဧည့်သည်လာမယ် မင်းဘဲကြည့်လက်ခံလိုက်တာ”

အောင်သိန်းကိုပြောမည်၊ ကားဂိတ်တက်သို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ မောင်မောင်မှာ ကားမောင်းတက်ခါစဖြစ်၍ အလွန်မောင်း
ချစ်နေခြင်းကြောင့် အံ့ဟုဟယ်။

လိုက်ပို့ရမည့်ခရီးသည်ကို တွေ့ရတော့ မောင်မောင်
 . အံ့အားသင့်သွားသည်။ ညကြီးမိုးချုပ် လိုက်ပို့ရမည့်သူမှာ
 အလွန်လှပသောရှမ်းတရုတ်မ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။
 သူမမှာ သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက်အရပ်မျှဖြစ်၍
 ပွင့်ပွင့်ထွားထွားနှင့်လုံးကြီးပေါက် လှပုံပုံမျိုးပင်၊ ရစ်သာနှစ်မှာမှာ
 လုံး၍လှပလောက် တင်မှာကား ဘီ။ မျက်နှာအလှနှင့်
 ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ယောက်ျားများ ဥချိပြန်ကြည့်ရမည့်
 အလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ မောင်မောင့် ဘေးခုံသို့ ကြီးမား
 သောတင်ကြီးကိုမ၍ဝင်လိုင်သည်။ ငွှားကြိုင်လှ သောရန်က
 မောင်မောင့်နှာခေါင်းကို ကလို့လာသည်။

မောင်မောင်၏ဝပ်ပုပ္ဖကြောင့် သူမနာမည်မှာ ဝင်ခင်ထွေး
 ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုတစ်ခါကပ်ပင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မန္တလေးနှင့်
 ကုန်ကူးတူးကြောင်း။ လမ်း၌ ဒုက္ခရောက်၍နောက်ကျခြင်းနှင့်
 အသိ တစ်ယောက်၏လိပ်စာကို မသိသောနေရာ၌ ရှာဖွေ၍
 တည်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းများပါ သိရသည်။

သိန်းကိုသေရ
 ဝင်ခင်ထွေး
 ရေချိုးခင်း၌
 နေသည်။ တ
 ရောင်းကြည့်
 ငါးနှင့် ခြောက်
 ခင်လေးမှာ
 တင်ပေး
 ကပ်ပင်
 မှုပွတ်
 သ
 ကိုယ်လက်
 ပီးနေ
 တထာ
 ဝင်စား
 အသိက

တင့်နာလည်း၊ ညကြီးမိုးချုပ်မြစ်ခနဲ မောင်မောင်ကလည်း

လှက်လှက်၊ မကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လိပ်လွှာဝါအသိ
ခပ်မှာ ရှာမတွေ့ဘဲ မြစ်ခနဲလည်း။

ဒုက္ခပါဘဲ၊ ရုညတော့ ဘယ်အိပ်ရမုနီကို မသိတော့ပါဘူး၊
ဟုတစ်ယောက်ထဲ ပြောလေ၊ နည်းမနည်း။ တနေ့ကုန် ဖိမုနီ၊
လာခြင်းကြောင့် အနားယူခြင်းဟန်ရှိသည်။

“မိလိုလုပ်လေ အဖေ ကျနော်ကိုအိပ်ရယပ် ကျနော်အိပ်
လိုက်တည်းပေါ့၊ အဖေစုည့်တွေနဲ့ ညဆိုတာနေရာမကောင်းယပ်
စိတ်မချရဘူး”

‘မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့မောင်ရယ် တည်းခိုခန်းဘဲသွားတဲ့ခြင်

ဒီအချိန်ရသေးတယ် မှတ်လားဟင်”

“ကမ္ဘာ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့

ဘယ် အမလိုလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲဆိုရင်

သေးကြဲမှာ အနုတော့ရှိတယ်၊ ကျနော်အသိတည်းခိုခန်းမှာ

ယယ်၊ ဟုနော်မိန်းမပိုးလာတဲ့ ပုံစံရှိပေါ့၊ အဲဒီကစာရေးက

သူငယ်ချင်း၊ ခါးကားကွက်စိတ်ချရမှာ”

ခင်ခင်ထွေး စဉ်းစားဟန်ပြုနေပြီ။ မောင်မောင်တို့မှာလဲ ဒီဘက်၌ နောင်ကြီးပြီသား အကြံအပန်ကျွမ်း၏။

‘အမတ် စဉ်းစားကြည့်လေ တစ်ယောက်ထဲသို့ရင် မသမာ သို့တွေတွေ့ပင်အမာကွဲရောက်မှာ”

“ကောင်းပြီလေ ငါ့မောင်တွေ အမိတ်ချပါရစေ”

“စိတ်ချပါအမေညီ၊ မှဲ့တင်ဝါဂင်မစွန်းစေရပါဘူး။ မနက် ကျရင်လဲ အမကုန်တွေ ကျနော် လိုက်ရောင်းပေးပါမယ်”

မောင်မောင်တို့ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အောင်စိုးကို မောင်မြင့်က မျက်စိမိုတ်ပြလိုက်သည်။ အောင်သိန်း မှာအတာသိဦးဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းရေ၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးဘဲ၊ ဒီညကိုယ်တို့ ၂ယောက်တို့ အခင်းပေးပါ”

ရရှိသောအခန်းမှာ မောင်မောင်တို့ ဒီညချောင်းကြည့်ရန် သေရွာမျှော်ထားသောအခန်းဖြစ်နေသည်။ တတက်ခန်းမှစုံတွဲသည် အလွန်သောင်းကျန်း၏။ ယခုည ကျကျနေကြည့်ကြရန် အောင်

မှောင်
ပင်
တိုင်း
ကွင်း
သု
ထွ
နင်း
ထ
ရေ

ခင်ခင်ထွေးပစ္စည်းကုန်ရောင်းကားတစ်ကား၍ ရောင်းချခဲ့သည်။
ရေချိုးခေါင်းပိတ် လွတ်ကုန်ယံလွတ် မိဖွားတိုင်း ပမွေးတိုင်း ရေချိုး
နေသည်။ တဖက်က အိမ်သာခန်းထဲ၌ မောင်မောင်ရောက်နေပြီ။
ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြုံငုံထားသော နို့နှစ်
လုံးနှင့် ခြောက်စင်းသောပေါင်တံ ၂ချောင်းအထက်ပိုင်းမှာ စောက်
စက်လေးမှာ အမွှေးကြိုးတိုးကွဲစွဲနှင့် အထင်းသားခြင်နေသည်။
ထင်ရှားစွာ လုံးပိုင်းရွှံ့ကားနေသည်။ ပေါင် ၂ချောင်းကား၍
ပင်ပန်းပျက်စီးနေသေးခြင်း၊ နို့နှစ်လုံးကို သံပုရာဆန်ပြာနှင့်ကျကျ
ငှမုတ်ချေ၍ သန့်ရှင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ခင်ခင်ထွေးရေချိုးပြီး အခန်းတွင်း၌ ထမင်းရင်လျှားနှင့်ပင်
ကိုယ်လက်သုတ်သင်နေသည်။ တဖက်ခံရမှ မှန်ကိုကြည့်၍ မေါင်း
ပီးနေစဉ် တဖက်ခန်းမှ ကုတင်လှုပ်သံနှင့်အတူ တာအင်အင်
တအာအာနှင့် ညည်းညူသံကြားလိုက်ရသည်။ ခင်ခင်ထွေးစိတ်
ဝင်စားသွားသည်။ ကြည့်နေသောမှန်အောက်တည်တည်မှ
အပေါက်သေးသေးလေးကို တွေ့သွားသည်။ ချောင်းကြည့်ချင်

စိတ်ကမည်သို့မျှ တားဆီးမရတော့ချေ။

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းမှာ ခပ်ခပ်ထွေးအစို့ အသက်ရှူ
မှားထရပြစ်နေသည်။ တဟက်ရမ်းမုတ်တဲ့ခပ်စိတ်ရှိလက်ရှိလိုးနေကြ
ပုံဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဒူးထောင်ပေါင်ကာ၊ ပုံနံ့ခြေထောက်
၂ ချောင်းကိုမြှောက်ကာ ယင်းကြမ်းညှိယောက်ျားလုပ်သူက ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်၍ မီးဆာင့်လိုးနေသည်။

အထက်က ဆောင့်သွင်းလိုက်တိုင်းဆောက်မှ အမျိုးသမီးမှာ
အမျိုးသား၏ခါးကို ငြိထောက်နဲ့ညှပ်၍ အံကျကျကျကျနေ
နေသည်။

ခပ်ခပ်ထွေးသည် ဤကိစ္စ၌ အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်ချေ။
ယောက်ျားနှင့်ကွဲရေးသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော တခု
လည်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လီးနှင့်အလိုးမခံရသည်မှာလည်း
ကြာပြီဖြစ်ခြင်းနှင့် ပုဒ်လိုစိတ်အေးလက်အေး တိတ်ဆိတ်သော
အချိန်၌ အခြားပုံတွဲအံ့၊ စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်နေပုံကိုမြင်ရလေသော
အခါ ခပ်ခပ်ထွေးစိတ်ပုံထဲ၌ မရှိမရဖြစ်လေသည်။

ခင်ခင်ထွေးကြည့်နေတဲ့ အဝေါက်တည့်တည့်မှာ စောက်
 မှုတ်လဲ... ကြီး ပြေးပြေးချင်းတချက်ချင်းဆောင့်သွင်းနေပုံ အောက်
 မာ... သောအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှခံစားမှုကိုကြည့်၍ သူမကိုယ်
 တိုင်ခံနေချင်သည်။

မျက်စိကိုနှိတ် အံကိုကြိတ်၍ခံနေပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်း
 ကွင်းမြင်နေရသည်။ အလိုခံရသောအရသာကိုတမ်းတမိသလို
 သူမစောက်စုတ်မှာ စောင်းကြွလာကာ အရည်ကြည်များပင်စိမ့်
 ထွက်နေပေပြီ။

အပေါ်မှယောက်ျားမှာ ပြေးပြေးချင်းသွင်းနေရာမှ မြန်မြန်
 နှင့်တအားဆောင့်လာသည်။ လက်၂ဖက်က အမျိုးသမီး၏ နို့
 ဖုံးကိုခွဲ၍ဆောင့်သည်။ ဆောင့်တာမှ တအားဆောင့်သည်။

ရှေ့မှမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားနေ၍ တမ်းဝေါက်မှ မောင်
 မောင်ဝင်လာသည်ကို ခင်ခင်ထွေးမသိလိုက်ချေ။ မောင်မောင်မှာ
 နေ့လည်ကသူတို့ချောင်းကြည့်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် တဖက်ခန်းမှ

အခြေအနေကိုဆိုစားမိသည်။ ထို့အတူချောင်းကြည့်နေ့မှာ ခင်
ခင်ထွေး၏ ဆန္ဒကိုမောင်မောင်တို့ သိလိုက်ပြီ။ ဂျက်ဆိုနားခွက်
ကဇီးတောက်ပြီးသား။ ရေချိုးစဉ်က မြင်လိုက်သော ခင်ခင်ထွေး
၏မိဖွားတိုင်း ပမွေးတိုင်းအလှကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ
မောင်မောင်၏လီးကြီးမှာ မြွေဟောက်ပါးပြင်းထောင့်သကဲ့သို့
ထောင်မတ်လာသည်။

မောင်မောင် ပြေးပြေးခြင်းပင် ခင်ခင်ထွေးနောက်ကျော
ဘက်သို့အသာပင်ကပ်သွားသည်။ ထောင်နေသောလီးကြီးနှင့်
ခင်ခင်ထွေး၏ဝတ်ကို အသာထောက်ပေးယင်းနှင့်

“မမ...”

“အို... မင်းဘယ်အချိန်ကရောက်လာတာလဲဟင်” ဟု
အပျိုပြန်းကလေး၏ ရှက်စနိုးအမှုအရာနှင့် မောင်မောင်ကိုလှည့်
ပြောလိုက်သည်။ ရင်ခွင်ထဲသို့ အံကျဝင်လာသော ကိုယ်လုံးအား
မောင်မောင်ဆီးဖက်ယင်း...

“မမရယ်၊ မမတာတွေမြင်နေပြီ၊ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်

ဆိုတာ ကျနော်သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ လိုအပ်ချိန်မှာ ပြောဖျောက်
နိုင်မှ စိတ်လက်ကြည်သာမှာပါ။ ကျနော်လဲလေ မမကိုတွေ့စ
ကထဲက စိတ်ဝင်စားနေတာ ချစ်ခွင့်ပေးပါ မမရယ်နော်”

အခေါင်းနှင့် ပါးလိက်က ခင်ခင်ထွေး၏နားရွက်နောက်ဆံ
မနားမှ တဖြေးဖြေး လည်ပင်းသားတလျှောက်နမ်းလာသည်။
အောက်မှထောင်နေသော လီးကြီးမှာလဲ ခင်ခင်ထွေး၏စောက်
ဖုတ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ထောက်လျှက်ပြစ်နေသည်။ ခင်ခင်
ထွေးမှာ အရပ်အမောင်းအတန်မြင့်သောကြောင့် လီးနှင့်စောက်
ဘဲအံကျပြစ်နေသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အယုအယ
အနမ်းမခံရသည်မှာကြာပြီဖြစ်၍ အသက်ရှုရန်ပင်ပေးနေပြီး ညင်း
ဘို့ရာ အတန်ကြာမှ သတိရပါသည်။ သို့သော်ညင်းရန်လည်း
မဝန်ခဲ့ချေ။ သူမကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခံချင်နေပြီလေ။

“မောင်လေးရယ်၊ မမတောင်းပန်ပါတယ်၊ မမကို သနား
ပါကူယ်”

(၁၂) မီးစင်ကပြောနေသော်လည်း လူကမရုန်းမိ မောင်မောင်
မှာလက်သွက်ပြီး ပါးနမ်းရင်း မွှေးမွှေးပေးရင်း ခင်ခင်ထွေး၏
ထမီကို ချွတ်ချလိုက်သည်။

‘အဖေ’ ယောင်အော်ယင်း ထမီကိုလိုက်သွဲရာ ထမီကို
မဆွဲမိဘဲ မောင်မောင်၏တောင်မတ်နေသော လီးကြီးအားသွဲမိ
သွားသည်။ ခင်ခင်ထွေး တွန့်သွားသည်။ အတော်အတန်ကြီး
မားသော သူမတောင့်တနေသောအရာကို မရည်ရွယ်ဘဲ ကိုင်မိ
သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

မောင်မောင်မှာ ခင်ခင်ထွေး၏နှုတ်ခမ်းအစုံအား စုပ်ယူ
လိုက်သည်။ ဝိုမဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်မောင်ကကျွမ်း
ပြီးသာ။ ခင်ခင်ထွေးအသက်ရှုကြပ်သွားသကဲ့သို့ ကုတင်တက်
သို့တဖြေးဖြေးရောက်သွားသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ ဟန်ဆောင်ရုန်းနေပါသော်လည်း မောင်
မောင်၏အပြုအစု အယုအယကြောင့် သာယာမိနေပြီ။

ခင်ခင်ထွေး ကုတင်ပေါ် ဟက်လှက်အကျမှာ မောင်မောင်
ကဲ့ရဲ့ရက်ဖြစ်သွားသည်။ ဝိုမိုပြီးမောက်လာသောဆီးခုံအား

အသားပွဲကုန်အားဖြင့် အတင်ကြောင်းကလေးကို စမ်းလိုက်ချိန်ထိ
မောက်နေကြည်များ ခိုခွဲနေသည်ကိုသိလိုက်ရသည်။ ခင်ခင်ထွေးမှာ
သူ့အဖါ ချွတ်ကမ်းစုံဗိုလ်က ကြိုတင်ခံနေရတော့သည်။

မောင်မောင်မှာ သူ၏ပိုင်တင့်ကို လက်မခွင့်ကိုင်၍ ခင်ခင်
ထွေး၏ရှေ့အဖျားဖြင့်သော ဝတက်စုကလေးအား ခင်ပြားနှင့်ပွတ်
သဖြင့်ပေးနေသည်။ အထက်အောက်ပွတ်ပေး၍ အပေါက်ဝကိုလည်း
အဖျားဖြင့်ပယ်သွင်းကိုက်နှင်ပြုနေသည်။ ဤကဲ့သို့ပြုမူခြင်းမှာ မိန်းမ
ကယောက်ကတို့၏ အရသာအချိန်ခုံးဖြစ်ကာ ခင်ခင်ထွေးကိုလဲ
တိုက်ပင် တင်ကလေးတော့ကာကော့ကာနှင့် ရင်ကလေးတော့လာ
ရသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ ပါးစပ်က တအင်အင် တဟင်းဟင်းနှင့်
ညည်းသံပြုလာသည်။ အောက်မှဆက်ဆလုံးဖြစ်ကာ လိုးဝါတော့
သွင်းဝါတော့ဟု မပြောရုံတယ်ဖြစ်လာတော့သည်။

မောင်မောင်နှုတ်ခမ်းကိုစုပ်ပေးသောအခါ ပြန်၍တအား
ဖက်မိနေသည်။ တဖြေးဖြေးနှင့်ပွတ်ပေးယင်းမှ နှိတ်လုံးကို ပြောင်း၍
ငုံစိုလိုက်သည်။

“မောင်မောင်ရယ်၊ မပင်တော့ဝဲစားရတာ တဖျိုးကြီးဖြစ်လေ၊
ဗြဲ အနေကောက်သလိုဘဲ ရင်ထဲမှာကြပ်လာပြီ”

မောင်မောင်မှာ သွင်းပဋိတော့ထားသော လီးအားဖန်မြှုပ်ရုံ
မျှသွင်းလိုက်သည်။ ကြပ်ထုတ်ကတ်လေးဖြစ်နေသည်။ မောင်
မောင်ကတိကပ် ထိုးချလိုက်သောအခါ ကြပ်ကြပ်ကလေးပင်
ဝင်သွားလေတော့သည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ တအားကော့လာပြီးလျှင် လီးစင်စောက်
ပုတ်ကွာသွားမည်ကိုစိုးရိမ်မိသည့်အလား တင်မီးကိုမြှောက်ပေး
မိသည်။ မောင်မောင်ဆီသို့ ခေါင်းကလေးလိုကော မောင်မောင်
၏နှုတ်ခမ်းများကိုစုပ်ယူလိုက်သည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ တဖြေးဖြေးနှင့် ပေါင်ကိုကာပေးလာသည်။
မောင်မောင်မှာလည်း လီးကိုတဖြေးဖြေးထုတ်ကာ တထက်လောက်
အရောက်၌ရပ်၍ တောက်ခေါင်းထဲတွင်ပင် သတိကနဲ တောင်ပေး
လိုက်သည်။

“တိုး...” ဟုပင် ခင်ခင်ထွေးယောက်၌အော်ယင်း တကိုယ်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့”

‘သွား... သူသိပ်ကဲတာဘဲ၊ ဒီမှာဖြင့် တကိုယ်လုံးစာနေ

ဗြဲ သူသိပ်ကြမ်းတာဘဲ”

ဟုပြောယင်း သူမမှာ အားကျမခံ အပေါင်းမှအသာရှုံ
ပေးလိုက်သည်။ ဒီတခါ အရသာရှိသူက မောင်မောင်ပင်။

မောင်မောင်တို့သိပါပြီ ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင် သူသိပ်ကြမ်း
တာဘဲဟု ပြောလိုက်ကထဲက ခတ်ကြမ်းကြမ်းလိုးပေးပါဟု
ပြောခြင်းပင်။

မောင်မောင်မှာ ၂ရက်ခွဲခွဲ အသာဆောင့်ပေးလိုက်သည်။
အောက်မှခံနေသူမှာလဲ အသာကလေးမြှောက်မြှောက်ပေးနေသည်။
ခင်ခင်ထွေး မပိုင် ၂ချောင်းမှာ တဖြေးဖြေးကာလာ၍ ခြေထောက်
မြှောက်ပေးမိနေသည်။ မောင်မောင်မှာ ဖိုင်းထိုးသကဲ့သို့ လက်
၂ဝက်ကြမ်းသို့ ထောက်ယင်းမှ မဆောင့်ဘဲ လီးနှင့်စောက်ခေါင်း
ထဲသို့ထွေးနေသည်။ ခင်ခင်ထွေးမှာ တဟင်းဟင်းနှင့်ညည်းသံဖြူ
ယင်း သူမ၏ရုမက်စိတ်တွေဖြင့် ထန်လာတော့ရာ သူမ၏စောက်

မှတ်မှာ ဝိသိဟောင်းကြွလာသည်။ ယင်းအချိန်မှာပင် မောင်မောင်
မှာ ၂ချက်ဝချက်ခန့် တအားဆောင့်ကကသွင်းလိုက် တပွတ်တပွတ်
အသံများမြည်လာသည်။ စောက်မှတ်အတွင်းမှ အရည်ကြည်များ
မှာလဲ စိန်၍ထွက်လာသည်။

မောင်မောင်မှာ လီးကလဲဆောင့်ယင်း လက်တဖက်မှာလဲ
နို့သီးဖျားလေးကို ချေပေးနေသည်။

“မောင်မောင်ရယ် မေ တအားအော်မိလိမ့်မယ်၊ အကုန်
ယားနေပြီကွယ်”

‘မောင်လဲ ကောင်းတာပါဘဲ မေရယ်’

‘ဒီပုံစံက မပိုင်ညောင်းတယ်၊ ပြီးတော့မမလဲ ပြီးချင်လာပြီ’
အဲလိုဆိုရင် မမဖင်အောက်က ခေါင်းအုံးခုလိုက်လေး ပြီး
တော့ခြေထောက်ဆင်းလိုက်ပေါ့”

လီးနှင့်စောက်မှတ်မရွတ်ဘဲ ဖင်အောက်သို့ခေါင်းအုံးသွင်း
လိုက်ကြသည်။ အနေအထားမှာ လှုပ်သုရောခံသွယ် အလွန်
ကောင်းသောပုံဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ထောင့်ရာသုအစို အား
မနာတမ်းဆောင့်နိုင်သည်။

မောင်မောင်မှာ ခင်ခင်လွေးအပေါ်မှ ပြင်းထိုင်၍ တချက်
ပြင်းဆောင့်သွင်းနေသည်။ လက်၂ဖက်လည်း နို့ ၂လုံးကိုအခြ
ချက်

“အိ... ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ရင်ထဲမှာစိန်သွားတာဘဲ’
‘ရှမ်းမေရယ်၊ မမဟာလေ သိပ်အတွေ့ထူးတာဘဲ”

သေးငယ်၍ ဆောင့်၍ သွင်းလိုက်ရာ ခင်ခင်လွေးတယောက်
-င်... ကောင်း ကော့၍လာကာ...

“ဟ ဝီ... ဟင်း မောင်လေးကသိပ်သန်၊ အလိုးကောင်း
တာပဲ၊ စိတ်လဲနေတယ်၊ ဒါမှ မမကကြိုက်တာ”

ခင်ခင်လွေးမှာ အရသာမျိုးစုံခံစားနေရသည်။ တဖိုတို
တဟင်းဟင်းနှင့် ခံ၍ကောင်းနေသည်။ မောင်မောင်မှာ တချက်
ပြင်းပြင်းထောင့်၍ လီးကိုအသုံးထိသွင်းကာ ငြိမ်နေသည်။ လက်က
အငြိမ်မနေပေ။ ခင်ခင်လွေးမှာ မပိုင်နစ်လုံးကို အသာအယာ
ကာနေပေးပြီး အကြောများတင်းနေသည်။ ခံကောင်း လိုးကောင်း
အနေမျိုးပင်။

'မောင်လေးရယ်၊ ယေတော့ တအားယားနေပြီ လက်ချေ
လီးရော အတော်သောင်းကျန်းတဲ့ ကလေး'

'ကောင်းတာကိုး မမရဲ့၊ မမရောမကောင်းဘူးလားကင်'

'မောင့်လီးကြီးက မသိဘူးလားဟင်' ဟု ပြောသင်း အထဲမှ
အသာညှပ်ပေးလိုက်သည်။

'မသိဘူး၊ ပါးစပ်ကပြောမှ သိမှာပေါ့'

'ကဲ ကိုယ်တော်လေးရယ်၊ ကောင်းပါသတဲ့ရှင်၊ ယေကို
မင်းအရှက်ကုန်အောင် လုပ်နေတာလားဟင်၊ ဒီမှာဖြင့်မနေနိုင်
တော့ဘူး။ ဆောင့်စမ်းပါ။'

မောင်မောင်မှာ တဖြေဖြေချင်းဆောင့်ပေးနေရာမှာ ဆက်
တိုက်ပင် တအားဆောင့်ပေးလိုက်သည်။

'မောင်ရယ်၊ ကျွတ်ကျွတ်ဆောင့်စမ်းပါ တအားဟုတ်ပြီ'

မောင်မောင်ဖြေဖြေချင်း ပြန်ဆောင့်ပေးနေသည်။ သူကိုယ်
တိုင်လည်း အဖျားမှယားလာ၍ ဝကစားထားသည်။ ခင်ခင်ထွေးမှာ
အောက်မှ ကော့လိမ်နေပေပြီ။

"ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်း" နှင့် မောင်မောင်ဖြေဖြေချင်း
ဆောင့်နေသည်ကို မကြိုက်သည့်လှသံပေးနေသည်။

"ဘာလဲဟင် မမ"

'ရိုးပါတော့ကွယ်'

'ရိုးနေတာဘဲ မမရယ်"

'ဘဲလိုမဟုတ်လူး၊ သိရက်သားနဲ့ကွာ'

မောင်မောင်ကို သိလျက်နှင့်မသိဟန်ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

'အော် မမကလဲ တအားဆောင့်ပေးရမှာလား'

ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကိုယ်တော်လေးရယ်၊ ဆောင့်တော့
ယေယားလာပြီ ပြီးချင်နေပါပြီကွယ်'

မောင်မောင်မှာလည်း ပြီးချင်နေပါပြီ။ အောက်မှခင်ခင်
ထွေး၏အပေးကောင်းခြင်းကြောင့် သူ့လီးမှာ ယားယံလှပြီလေ။

ခင်ခင်ခြင်းခြင်းအချက် ၂၀ခန့်ဆောင့်ပေးနေသည်။ ဆောင့်
လိုက်သောအချက်တိုင်းအား ခင်ခင်ထွေးမှ မလွတ်တမ်းကော့ပေး

နိုင်၏။

စေတနာတော်အဖြစ်ဖြင့်ပေးလှူပါ။

ခင်ခင်ထွေးမှာ မပိုင်နိုင်ဝေ။ ဟုတ်ပါသည်။ အရား
ယောက်ျားနှင့်ကွဲသွားကာလက သွေးသား၏အာလောပွတ်သိပ်
မှုမှာ ကြားပြီလေ။

ပြီးစေကာမောင်မောင်မှာ သားသားနားနားဝေ။ အလို
ကလဲကျွမ်းကျင်ပါပဲ။ လိင်တန်မှာလည်း ခင်ခင်ထွေးစိတ်ကြိုက်
ရှည်၍တုတ်သည်။

အိပ်ပျော်နေသော မောင်မောင့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း
ထမီရင်လျားကို ခြေချလိုက်သည်။ နို့တလုံးကိုအသာထုတ်၍
နို့သီးကလေးကို မောင်မောင်ပါးစပ်ထဲကို အသာထည့်၍ နို့သီး
ကလေးကိုမောင်မောင့်ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နို့စို့ခံရ
သောအခါမှာကို အရင်ယောက်ျားတုန်းက အပြည့်အဝမခံစား
ခဲ့ရချေ။ ခုမှ အတိုးချပြီပေါ့။

မောင်မောင်နိုးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့မျက်လုံးကိုမဖွင့်သေးဘဲ လက်နှစ်
ဖက်ကကျောကိုပွတ်သပ်ပေးပြီး တပြုတ်ပြုတ်နှင့် ချိုခြံနေသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ မောင်မောင်၏စိတ်ပင်တွေကြားနဲ့ထဲသို့ လက်နှင့်
လိုက်ပေးသင်း ရင်ထဲမှာလှိုင်းဘိကလေးပီးနေပြီ။

မောင်မောင်၏လက်များမှာ ကြောကိုပွတ်သပ်ပေးနေရာမှ
တခြားခြား တစ်ပါးကိုပွတ်ပေးနေပြန်သည်။ မင်းကြီး၂လုံးကို ပွတ်
လိုက်ချေလိုက်နှင့် စိတ်ချိုတိုင်းပျေပွနေသည်။

တပန် စောက်ပုတ်ကိုလက်နှင့်ဖုံး၍ ဆုတ်ကိုစိလိုက်သည်။
လက်ညှိုးကလေးနှင့် စောက်ပုတ်အက်ကြောင်းကလေးကို
လက်ညှိုးနှင့်လက်မကြားမှာ အသာထည့်ပေးနေသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ ပါးစပ်မှာဟာအီးဟင်းညည်းပမ်း မောင်
မောင့်ခေါင်းကြီးကို တအားဖက်ထားနေသည်။ တကိုယ်လုံးမှာ
လည်းထွန်းထွန်းသွားသည်။

ပထမအကြိမ် ဆက်ခံစဉ်က မူ့အလို ညှင်းသလိုနှင့် ခံခဲ့
သော်လည်း ယခုတော့ ခင်ခင်ထွေးကိုယ်တိုင်ကပင် ဦးဆောင်
နေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ကျမကိုယ်တိုင်က ခံချင်နေတာဘဲ။

ခန္ဓာကိုယ်၏ သွေးသားဆန့်ပြောင်မှုဆိုတာ ယောက်ျားနှင့်
မိန်းမမည်သူကဘဲ ဦးဆောင်စေကာမူ အရေးကြီးသည်မှာ နှစ်ဦး

နှစ်စကောင်းကြော့ဘဲ မဟုတ်လားရှင်။

(၂၄)

မောင်မောင်သည် ချိုဖို့နေရာမှ နားကာ ခင်ခင်ထွေး၏ ကြားမှပိုမိုကြည့်နေသော မျက်နှာကလေးကိုမော့ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေသည်။ နောက်ပြီးနားရွက်ဖြားကာနေ လည်ကပ်သားတလျှောက် ငွှေးငွှေးပေးနေပြန်သေးသည်။

လည်ပင်းသားကိုလည်း တအားစုပ်လဲလိုက်ပြန်သည်။ ခင်ခင်ထွေးမှာ တောင်မတ်နေပြီဖြစ်သော မောင်မောင်၏လီးကြီးအား ထားပါတရဆုတ်ကိုင်ယင်၊ မျက်လုံးလေးကိုဖမ်း၍ ဖိစိရစ်မော့သည်။ ကြက်သီးမွှေးညင်းထဲမှ ရစ်မှာခံစားလိုက်ရသည်။

'အာလဲ မောင်ကမမနှင့်မွှေးငွှေးပေးပြိုင်ချစ်တယ်ပေါ့လေ'

'မသဘောဘဲ၊ မောင်မောင်မှာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပြောယင်း ပက်လက်ပုန်အိပ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်ခင်ထွေးမှာ မောင်မောင်၏ နားရွက်ဖျား ပါ။ လည်တိုင်ပြီးတော့ တဖြောဖြောနှင့် ထီးစပ်နားထိအောင် ချော့က်လာသည်။ တောင်နေသောလီးကြီးကိုကိုင်ပြီး ပါးစပ်နှင့် ဖြတ်ကာ ခဲနေအောင်နမ်းယင်း မောင်မောင်ကိုပြန်ကြည့်နေသေးသည်။

လည်ပင်း မင်းဟာကြီးက အားရစရာကြီးနော်၊ မဟာဒါကြောင့်ချစ်တာ ဟုပြောယင်း မောင်မောင်၏လီးကြီးအား ချစ်လိုက်သည်။

အားပါ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အရသာ မောင်မောင်တစ်မျှ ဖဲခိစာခါးသော အရသာလဲ၊ အာထွေကြောင့်ပူဇွေးမွှေးနှင့် ချိုက်ကျဆိတ်မိနဲ့ တအားထုံရပ်သကဲ့သို့ လျှားဖျားမှာလဲ လီးခစ်များချီ ချော့က်ပေးနေသည်။

မောင်မောင်တို့ ဒိုက်ပြီလေ။

TV အဲဒီဖျားအစာ ငွေ့တူးသော်လည်း ယခုမှ ကိုယ်တိုင် မက်သွေခံစားခဲ့ရသည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ အားရပါးရရုပ်ပေးလိုက် ခင်ဖျားကိုလျှာနှင့် ကလေးလိုက် လက်တပက်ကာလည်း မောင်မောင်အထန်ကို ကိုင်ထားသလို တဖက်ကလဲ ခွေးဥကလေးကိုအသာပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

မောင်မောင် ဖိစိရစ်နေပေမဲ့ လျှာဖြားနှင့်ခပ်ကိုရစ်သိုင်းလေ တိုင်းအကြောငွေ့ ထွန်းထွန်းလှမ်းဖျား ခံစားနေရသည်။ သဘောမှာ

ပုဂ္ဂလိကတို့ ကျွမ်းကျင်ရည်ဟူသော အထူးစွမ်းစွမ်းနှင့်တစ်စား
ရပေမည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ မောင်မောင်ဘက်သို့ လေးစားဂုဏ်ထက်
ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ပတ်ပသို ၂၄ ကြားဖြူသွက်နေသော အထက်
မှတ်ကလေးမှာ ကြည့်ကောင်းလှသည်။ နီရဲရဲစောက်စောက်ကလေး
မှာပြုထွက်နေသည်။ မောင်မောင်လက်ညှိုးနှင့်ပင် စောက်စေ့
နီရဲလေးကို ကလိငနေသည်။ ခင်ခင်ထွေး၏ မင်ကြီးတစ်ရမ်းရမ်းနှင့်
ဖြစ်လာကာ မောင်မောင်ပျက်စွာဘက် တဖြေးဖြေးကပ်လာသည်။

မောင်မောင်သိပါသည်။ မောင်မောင်တို့က ဒီကိုစွမှာ အထာ
ကျပြီးသား။ (၆၉) စာစိစတီဒိုင်းဟုခေါ်သော တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်က ပံ့ပေးပေးလျှာနှင့်အာသာပြေပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးသဘောတူလျှင် မရဲမရှာပြုပျက် အလွန်အလွန်ပျက်လေးသည်။

မောင်မောင်တို့သည် ခင်ခင် ဦး၏ပေါက်အား သွေးချက်စွာ
ကပ်သို့ထွေးပေးလိုက်သည်။ နီရဲရဲနှင့်အာပြန်နေသော စူတ်ပမ်းသား
၂၄ ကြားမှ အစေ့အနီကလေးကို လျှာများနှင့်ပေးပေးလိုက်သည်။

ခင်ခင်ထွေးရင်သို့မှာ လှိုက်ကန်ခြင်းသွားသည်။ မောင်မောင်

မျက်နှာတက်သို့ ပိမိလျက် ဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်မှာလဲ မရွံ
မရှာရက်ပေးနေသည်။ ပေါက်ကိုကား၍ အပြစ်ကလေးဖြစ်နေသော
အကွဲကြားထဲသို့ လျှာဖြားနှင့်ကလိပေးသည်။

ခင်ခင်ထွေးပင်ကြီး လှုပ်ရမ်းနေပြီး သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း
မောင်မောင်လီး ငါလက်မကျော်မျှရှည်၍ လက်တဆုတ်စာမျှ ကြီး
မားသောလီးကြီးအား ကျကျနေစု စုပ်ပေးနေမိသည်။

မောင်မောင်လျှာဖြားမှာလည်း အစေ့အားကလိပေးလိုက်
အခေါင်းထဲ ထိုး၍ပေးလိုက်နှင့် တကိုမိလုံးအကြောများ ကျင်
တတ်သွားမျှ ခံစားနေရသော ခင်ခင်ထွေးမှာပင်ကြီးတစ်ရမ်းရမ်းနှင့်
ရင်သိမ့်ခန့်နေရပါသည်။

ခင်ခင်ထွေးကစ၍ လက်မြောက်သည်အနေအထားဖြင့်
ကားသို့ ကဲ့စိပ်လိုက်ယင်...

'တော်မိုပြီ မောင်ရမ်း မောင်ကလေး အလိုးတင်ကောင်း
တကယ့်တကယ့် ဘာဂျာမန်ကလဲ အတော်ကောင်းတယ်၊ မမလေး
မောင်လီးနှင့်သိ အလိုးခံပြီး ပြီးရင်မိတယ်၊ တော်ကြီးအတိုင်း၊

ပြီးသွားမှာ'

'အဲလိုဆိုရင် မဟာနန်းပေးတော့ မောင်နောက်ကလေး
ငှားပေးမယ်'

'မေ့သတော့' ဟုပြောပြီး ဖင်ဘူးတောင်းတောင်းခေါ်
လိုက်သည်။ ကားစွပ်နေသော တစ်ဝါး ၂ခုကြားမှ ပြေးထွက်နေ
သောအပုတ်ကလေးမှာ မောင်မောင်အတွက် ကြည့်ကောင်းနေ
သည်။

ဖင်ကိုကော့ပေးနေစဉ် ဝစ်ဝစ်သွေး၏မျက်နှာသည် - ဝစ်
မောင်ဘက်သို့ကုည့်၍ကြည့်နေပုံမှာ မော့သဘောဟုဖိတ်ဖော်
နေသပေတင်ဖို။

မောင်မောင်မှာရှိခဲ့ပြီး လိုးရန်အသင့်ဖြစ်နေသောအပေါက်
အားသွလီးကို လက်နဲ့အသာကိုင်၍ အသာတော့လိုက်လည်။
ငြိုးငြိုးချင်းပင် သွင်းလိုက်သည်။ ဤနည်းမှာ နားမတက်ဟု
ခေါ်၍ အသံအလွန်မည်သောကြောင့် လွတ်လပ်သောနေရာမျိုးမှာ
ရှိသင့်လျော်သည်။ မင်ကလေးကော့ပေးနေလျှင် သွင်းရသော

မောင်မောင်အဖို့ ကြိမ်သယောင်ပိုကာ တစ်ဖက်ရင်ရင်ပင် လီးမှာ
အနားထိ ဖင်သွားဝါးညှိုး မောင်မောင်ပိုက်စေပြီ။

ခပ်ထွဲသွက်ပလလော့ပေးစဉ် ဖင်ကိုကော့ကော့ပေးပေး
သည့် တချက်ခြင်းခြင်းမော့သွင်းလိုက်သည်။

'အဖေ... ဆိုးကျွတ်ကျွတ် ကောင်းလိုက်တာကွယ်'

ခပ်ခပ်ထွေး၏အပုတ်မှာ လီးပြန်အနား၌ အတွင်းမှညှစ်၍
စုပ်သကဲ့သို့ လုပ်ပေးနေသည်။ လီးကိုဆွဲအနုတ်၌ အပုတ်နှုတ်
မီးသား ၂ခုနှင့်ပါလာပုံမှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းနေသည်။ မောင်
မောင်မှာခပ်ခပ်ထွေး၏ဝါးကိုကိုင်၍ ပုခုံးနှင့်အောင်ယင်း လီးအဝင်
အတွက်ကိုကြည့်ကာ ဝိသင်အပြတ်ခိုက်နေသည်။

တချက်တချက် ခေါ်ခြင်းခြင်းသေသင့်ပေးနေရာ ပွပ်ပွပ်
ဟုသောအသံများမြည်လာသည်။

ဆို အင်ဟင် မောင်မောင် သိပ်ကောင်းတယ် ဒါပေမဲ့
ဒီပုံပုံတော့ မပြီးချင်ဘူး။ မောင်မောင်နားကို ကြည့်ပြီးပြောချင်တာ'

'မေ့ စိတ်စိတ်ကျွတ်ကျွတ်ပေး'

အိမ်ထောင်ရေးမှာ မောင်မောင်အောင်အောင်လေးတိုင်း အတွင်းအတွင်း
ဆိမ်သို့လေ၍ အသိမိက်အောင် အရသာရှိသောနည်းဖြင့်အောင်
ပစ်စကားကို ခေါင်းစားခံပေးလိုက်သည်။ မရကပ် မောင်မောင်
လေးကိုကိုးစွဲအမိမိကို ဆရာမေးလားသည်။

ဆတ်ဆန်မောင်မောင်အောင်အောင်လွှမ်းလို့ကိုးသည်။ ဆိမ်ဆိမ်
မှာ အမေ့မှာပေးပတ်အောင်ပေးပေး မောင်မောင်ကိုးကပ်ထားမိလေသည်။

'နာလိုကားဟင် မမ'

'မဟုတ်ဘူး။ အကောင်းလွန်တာ မမတော့ မောင်လေး
ကြီးကိုချွတ်ကောက်မချွတ်ချွတ်ဘူး သိလား'

'စိတ်ချမ်းမမရယ်၊ မောင်ကလဲ ကညလုံးလုံးပေးမှာပေါ့'
မောင်မောင်မှာ တချက်ချင်း မှန်မှန်အောင်ပေးမေးနေသလို
လက်၂ဖက်ကလဲ နို့၂လုံးကို အားလုံးရသုတ်ကိုင်ထားရင်း အသီး
ကလေးတွေကို လက်ဖျားပေးခဲ့ ချေပေးနေသည်။ ဝံ့ရသု
ဆိမ်ဆိမ်မှာ ရင်ဆိမ်သိမိသိမိခန့်ပြီး လို့ကိုးနေပါပြီရှင်။

ဟုတ်ပါသည်။ မောင်မောင်ကိုလုပ်ကံအကြီးကြည့်အုံးဝေ

အထက်နားကပ်ပြီး အောင်အောင်လွှမ်းလို့ကိုး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလို့ကိုးနှင့်
လုပ်နေမှာ ရာကပ်အထွတ်အကောက်ကို မရကပ်အောင်အောင်အောင်ကို
ဆိမ် လီးကြီးမှာလဲထွက်နေသည်။

ဆိမ်ဆိမ်ကလည်း အားကျမခံ ဖက်ကားပေးကားပိုင်ပိုင်
မ...သည်။ အထက်အောက် ကော့ပေးလိုက် စကားပိုင်ပိုင်သလို
ပေးပေးလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းအသံများထွက်လာခဲ့ပြန်။

၁၁၅၊ ၁၅၊ တချို့နှင့် မောင်မောင်လက်ဖျားပေးပေး ၂ဖက်ကို
ကုပ်ကိုင်ကာ...

'မောင်ရယ် ဆောင့်ခမ်းပေါ့ အဲဒီထဲတိုင်းစားစားဆောင့်ပေါ့
တထားပေါ့ဆိုမှ မောင်ကလဲ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ'

မောင်မောင်အချက် ၂၀ခန့်အောက်တိုက် ဖြမ်းဖြမ်းဆောင့်
ပေးလိုက်ရာ ဆိမ်ဆိမ်အားအပေါင်းတို့မှ အရည်များထွက်၍ ပြီး
သုံးခြင်းကိုရောက်ရှိခဲ့သည်။ တစ်ပါးကြီးများကလဲလည်းအောင်
ကကိုယ်လုံး တောင်တောင်ပေးအောင် ပြီးလောက်ခြင်းဖြစ်၍ မောင်
မောင်လေးကို ဆွဲညစ်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ လီးကြီးမှာလဲ ဆတ်ကန်
ဆတ်ကန် အမေ့ကိုပေးခဲ့ထုတ်၍ ကာမတ်အထွတ်အလိပ်ကို

ခင်ခင်ထွေးမှာ မျက်စိမရွာ့ခိုင်းဘဲ ယောင်မှောင်စိမပန်း ၂၂၀၀
ကိုလက်စွဲများ ရှောင်သွားဝေသည်အထိ တအားဟက်ထားယမ်း

'ကောင်းလိုက်တာဟောင်ရယ်'

ဗျာဖြာကာ ဟောင်ဟောင်ပါးကို : ပယ်ပြန်ညွှာပြန် ငွှားငွှား

ပေးလိုက်လေသည်။ အမောငြိမ်းတို့ရာပါတော့။

ထောင့်နိုးပြီး ဟောင်ဟောင်မှာ မျှော့သွားသောလီးအား တဖြည်း

ဖြည်းချင်းဆွဲထုတ်၍ ခင်ခင်ထွေးထားမှာ အသာအိပ်နေလိုက်သည်။

ခင်ခင်ထွေးမှာ ဝတ်ကနဲ ထထိုင်ကာ သူမကထဲမှ

ဟောင်ဟောင်စားစရာရည်များကို ညှစ်ထုတ်သည်။ နောက်ဟောင်

ဟောင်စါလိပ်တန်းကိုကိုင်ကာ ကျွတ်ကျနေ အထတ်နှင့်သုတ်ပေးသည်။

ပရေချိုးခန်းသို့သွား၍ အတွင်းသို့ မှိုက်ကာ ရေဆေးပစ်လိုက်သည်။

ခိုနှင့်ယး ရှက်ပြီးနေရက် သုတ်ရေကိုထိုင်၍ ညှစ်ထုတ်ပြီး

နေရက် ရေနှင့်ကျကျနေဆေး ခြင်းသည် မိလရာပိုင်နှုန်း ကိုယ်ဝန်

မရှိနိုင်ဟု ခင်ခင်ထွေး ဝေ သါးစာအုပ်ထဲ၌ ဖတ်ခဲ့ရတော့ပေသည်။

ခင်ခင်ထွေးအခမ်းထံပြန်ရောက်တော့ ၂၄၀၀ပိုးပြီးသွားပြီ။

မီးပတ်မှ သံပျောင်း၂၅၀၀ကြားလိုက်ရသည်။

ဟာ မမရေ ၂၄၀၀တောင်ထိုးပြီး ဟောင်တော့ ဝတာ

ခင်ခင်ထွေး

ဟောင်တပ်ချင်းအိပ်လေ ဒါပေမဲ့ မနက်လင်းခါနီးယင်တော့

ဘက်ခရင်'

'ကြိုက်ပြီး ဟောင်ဟောင်တို့က ဒါမျိုးမှာ နိုးတယ်လို့မရှိ

အိတ်တယ်လို့မရှိလေ။'

ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့်ငွှားသော ကရုဏ်နှင့်ရေငွှားစုံသည်

ခင်ခင်ထွေး တကိုယ်လုံးမှ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လုံး ငွှားကြိုင်နေသည်။

ဟောင်ဟောင်အိပ်ဟက်ထဲမှာ ကလုတစ်သို့ဖြူအိသို့ခြင်နေသည်။

လိပ်ပျော်နေသော ဟောင်ဟောင်တေးမှာ ထောင့်လုံးယင်၊

ခင်ခင်ထွေးကိုယ်တိုင်မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဆတ်ကနဲ လန့်

နိုး၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ၄နာရီခန့်ပေပြီ။

ဝိမ ဆက်ဆံရေးနည်းမျိုးစုံပါရရှိလိုက်ပြီး ယောက်ျားနှင့် ကွဲခဲ့ရသော ခင်ခင်ထွေးမှာ အတိုးပျံ့၍ ခံချင်နေပေသေးသည်။

အတွေးအကြံ အသစ်အဆန်းမှီ ဇွဲလန်းမိသလို ငွေ့ဟိုး တွေ့စိုက် အထင် ခံချင်သေးသည်။

မောင်မောင့်ဘက်သို့လှည့်၍ နဖူးကိုမွှေးမွှေးပေးကာ နှိုး လိုက်သည်။

- 'မောင် ထတော့လေ'
- 'ဟင် ဗေ အယ်စစ်နာဂီရိုပလဲ'
- '၄နာရီ ရှိပြီမောင်ခဲ'
- 'မမကလဲ အချိန်ရသေးတယ်မဟုတ်လား'

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ တစ်ချိန်တစ်မောင်ထော့ လုပ်ချင်သေး ပေမယ့် မောင်မောင်တို့ မုလေပြီ။

ခင်ခင်ထွေးမှာ မောင်မောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးကာရိသွားသည်။ မောင်မောင့်ကလည်း အသင့်မွှေးဖော်ယင်း နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို စုန်ယူလိုက်သည်။ ခင်ခင်ထွေးပါးစင်ထဲသို့ လျှာဖြားကလေးသွင်း၍

ကလေးလိုက်သည်။ ခင်ခင်ထွေးကလည်း ပြန်လည်၍လျှာဖြားနှင့် ဖတ်ပေးသည်။ သတိကနဲ့ခွာလိုက်သောအခါ ပြတ်ဟုသောအသံ ဖြည့်သွားသည်။

ခင်ခင်ထွေးသည် မောင်မောင့်ခေါင်းကိုကိုင်ကာ နို့တစ်လုံး ကိုမောင်မောင့်ပါးစပ်တက် ကပ်ပေးလိုက်သည်။ နို့သီးနီတာရဲ့ ကလေးကိုစိုပေးယင်း မောင်မောင်လက်တစ်ဘက်က ခင်ခင်ထွေး အိမ်စောက်ပုတ်မောင်မောင်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်စိတ်တွေပြန်ကြွလာပြီ။ ဖိလင်တွေ တအား တက်နေပြီ။ တောင်မတ်၍ ထလောသောလီးကြီးအား ခင်ခင်ထွေး ကဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လုံချိန်ကိုထွဲချွတ်၍ ငွင်းတိုက်သလို အထက် အောက်လျှောက်တိုက်ပေးသည်။

မောင်မောင်လက်မှာလဲ ဂဏာမငြိမ် ပါးစပ်ကနီစို့ လက် ကိုပေးမှုကြောင့် တောက်ပုတ်မှာအရည်ကြည်များ လိုက် လာသည်။

မောင်မောင်မှာ ပါးစပ်မှနီကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး ယက်လက်လှန် ဖတ်ယူကာ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ခင်ခင်ထွေးကိုကြည့်နေသည်။ သဘော

မှာ ပုလွေပွဲတံဝေးပါဟု မီးစပ်ကမပြောရုံတပယ်ပင်။ (၃၆)

ခင်ခင်ထွေးကလည်း အကင်းပါးပါ၏။

မရှဉ့်ဝဲကျနေသော ခပ်ပင်ကိုခေါင်းကိုထက်၍ နောက်ကျော
ဘက်သို့တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မောင်မောင့်လိင်တန်ကို တွဲကျနေ
ကိုင်ကာ အားရပါးရရုပ်ပေးလိုက်သည်။

လျှင်ဖြားနှင့်ခင်ဖြားကို ကလိချက်မှာခံရောက်လှသည်။ မောင်
မောင်တကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားသည်။ တမန်လျှာနှင့်ခင်ကို
ပိုက်၍ မီးစပ်ထဲတွင် အသွင်းအထုတ်လုပ်ပေးနေသည်။ မောင်
မောင်အချည်ကြည်များပင် ထွက်လာပြီ။

“ယံရာ မောင်တော့ မီးစပ်ထဲတင်ပြီးလိမ့်မယ်၊ တအား
ကောင်းတာဘဲ၊ ကျွတ်ကျွတ် တတ်ပြီ မမရာ”

‘မောင်’

‘ဟင်’

‘ဒီတခါ မောင်မမော့ရအောင် မမကလုပ်ပေးမယ်၊ မောင်
ဘေးစောင်းနေပြီ၊ ဒူးတစ်ဘက် တောင်ကားထား၊ အပေါ်က
မလုပ်ပေးမယ်’

ခင်ခင်ထွေးပြောသလို မောင်မောင်နေပေးလိုက်သည်။
ခင်ခင်ထွေးမှာ လက်တတက်ကို ကြမ်းမှာထောက်၍ လက်
တစ်ဘက်က မောင်မောင့်လီးကိုကိုင်ကာ သူမ၏အပေါက်သို့
ပဟန့်သွင်းလိုက်သည်။ ခြေထောက်တစ်ချောင်းက မောင်မောင်
ကားထားသော ပေါင်ကြားထဲသို့ ခွထိုက်လျှက်ပင်။

အပေါ်မှဆောင့်ပေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘယ်ညာအသာဓမ္မ
ာ။ခြင်းသဘောပင်။ အထက်အောက် အသာလျှာတိုက်၍၊
သမ္ပမပ၊နေသည်။

အောက်မှခံစားနေရသော မောင်မောင်မှာ မတွေ့ဘူးသော
အရသာကို ထူးကဲရှာခံစားနေရသည်။ ဒီတစ်ခါ မျက်စိမှိုက်၍
စိမ်ရင်နေသူက မောင်မောင်လေး

တော်တော်ကြာကြာဓမ္မပေးနေတော့ မောင်မောင်မနေနိုင်
တော့ ပြီးချင်ပြီ။ ဒစ်ပျားကစသားလာပြီ။

“ယ မောင်တော့ပြီးချင်လာပြီ”

“မောင် အပေါ်ကဆောင့်လေ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းမန်းခင် အပြစ်ရောက်နိုင်မှ မောင်မောင်

အထွက်ကောင်းပေးမည်ကို ခုမှသတိရသည်။

“မေ မောင်သွားတော့မယ်နော်၊ တော်ကြာ အိမ်က စိတ်ပူ ဝနေမှာ ခိုးရတယ်”

‘မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုတော့မမစွဲနေပြီ၊ နောက်တခါ ဘယ်ကိုတွေ့ရမလဲဟင်’

‘နေ့လည်ကျမှ တွေ့တာပေါ့၊ ကျနော်မကုန်တွေကို ဒိုင်မှာ လိုက်စားမပြီးမယ်လေ’

မေးကိုကိုင်၍ နှူးကိုထွေးထွေးပေးကာ အကိုယ်မဝတ်နိုင်တဲ့ အခန်းထဲမှ မှာယီရှာယာနှင့် ထွက်လိုက်သည်။

သုံးစဉ် အပေါ်မှ ကိုယ်လက်သင့်ရှားရန် ဆင်းလာသော ဒေါ်သိန်းသိန်းမန်းခင် ဖက်ပင်းပို လည်း။

‘မောင်မောင် မင်း ဆီအခန်းထဲ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဟို ဟို ကျနော့်ကို မနက်စောစော နှိုးခိုင်းလို့ ဝင်နှိုး တာပါ’

တောက်ပုတ်နှင့်လီးမရွတ်တဲ့ အထက်အောက်

နှင့် ခင်ခင်ထွေး၏ခြေချရာရပ်ကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းကာ နှုတ်လမ်းနှင့် ဆွဲကာ မောင်မောင်ဆောင့်လေပြီ။

ခင်ခင်ထွေးမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လာပါပြီ။

မောင်ကလဲ ခတ်ကြမ်းကြမ်းတဲ့ ဆောင့်ဝန်ရာက မော့ရှင် မှားစွဲ တွေအရည်လုံးလာပြီး ပြီးတော့ မျက်နှာမှာလဲ ဝသွေးရောင်တွေ လွှမ်းလာပြီး သူပြီးတော့မှာ ကျမသလိုက်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဆောက်ကနေ ပေါင်ကိုညှစ်ပြီး တကားညှစ်ပေးလိုက်တော့ ပူနေတဲ့ သူ့သုတ်ရေတွေ ဖိကနဲဝန်အောင် အပန်းခံလို့ကိရိတာကို တခေါင်းထဲက သိလိုက်ပါပြီ။ ပိုပြီးညှစ်အပေး သူကတရက်အဆောင့်မှာ ကျမလဲပြီးသွားပါတယ်ရှင်ရယ်။

၂ယောက်လေးပုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ပိုခိုးစေလိုက်ကြ

သည်။ ကာမ၏အမှောင်များ ပုံးလွှမ်းနေကြသည်။

ပြင်ပလောကမှာတော့ ရောင်နီများဖျံလာပြီ။

မမာကိုလက်တွေ့ပြစ်မှားလို့က်တာပါ

မုဆိုးမဝေမယ့် တောင့်တင်၊ ရွာရှိသေးသည့် ဖေါ်သိန်းသိန်း၊
 ဝါးချင်နှစ်ရွာမှာ အိတ္တားထွားပင်ရှိသေးသည်။ ကလေး၂ယောက်
 အမေမယ့် ကား၍တောင့်သောတင်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။
 ဝင်ဝန်းသောအလုပ်ကိုမလုပ်ခဲ့ဘူးဘဲ ဒိမ်းနှင့်ဇား၊ ဇိမ်းနှင့်နေခဲ့သူ
 အဖို့ ကားမရကမှာ ပိုမိုထကြွတတ်သည်မှာ ဖွဲ့တာပင်ဖြစ်၏။
 ငြိမ်ရသူ ပုရိသများအဖို့ ပြစ်မှားချစ်စရာကြီးပင်။
 အထူးသဖြင့် အလုပ်သမားများဖြစ်ကြသော ဦးမြဲသွင်နှင့်
 မောင်မောင်တို့နှင့်တွေ့လျှင် အလုပ်ရှင်ဟူသော အထာနှင့်စကား
 ပြောလျှင်အတည်ပေါက်ကြီး ပြောလျှင်ပြော၏။

သူမရောချင်နော့ချင်လျှင်လည်း အကြောင်းမရှိအကြောင်း
ရှာ၍ရောတတ်သည်။ ဦးမြသွင်ကို ကိုကြီးမြဟုခေါ်၍
မောင်မောင်ကဲ့တော့ မောင်မောင်ဟုပင်ခေါ်ပြောသည်။

အလုပ်မရှိတအုပ်ပတ်နေရင်းနှင့် နောက်ကျောကထထထ
တတ်သေး၏။ ဦးမြသွင်တို့မောင်မောင်တို့မှာ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏
အနိပ်တက်ဝန်းထင်းများလဲ တဖြစ်လဲထမ်းဆောင်ကြရသေးသည်။

ထိုအခါ၌ တစ်ကိုယ်လုံးကရမက်နဲ့များသင်းပျံ့နေအောင်
မွှေးကြိုင်နေခြင်းနှင့် ဂုတ်သားပခုံးသားများ၏အိအိနုနု
အရသာများကလည်း ယောက်ျားသားများအဖို့ကာမပိတ်များ
ထကြွစေသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက်ျားသေပြီးကတည်းက
သိက္ခာနှင့် သားသမီးများပျက်နာထောက်ထားနေရ၍
ဤအတွေ့အထိနှင့်သာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရသည်။

ခင်ခင်ထွေးပြန်သွားပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ
ဖြစ်သည်။ ညစဉ်တစ်နေ့တာဝင်ငွေကို စာရင်းချုပ်၍
မောင်မောင်သည် ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုအပ်နေကျဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း ဗိုက်ဆံနှင့်စာရင်းစာအုပ်ကိုပိုက်ကာ
မောင်မောင် လှေကားမှအပေါ်ထပ်သို့တက်လာသည်။
ခေါင်းငိုက်ငိုက်နှင့် အတွေးနယ်ချဲ့၍တက်လာသော
မောင်မောင်အား အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဒေါ်သိန်းသိန်းက
မြင်လိုက်၍ လမ်းတစ်ဝက်ကပင်ရပ်စောင့်နေသည်။

မောင်မောင်၏ဟောသည်မှာ သူမနှင့်တည့်တည့်ကြီးဖြစ်
နေသော်လည်း အသံမဝေးမရှောင်ပဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ အနားရောက်မှ
မြင်လိုက်ရ၍ ဆုံအားသင့်ကာ မော့ကြည့်မိသည်။

မောင်မောင်များချစ်ပြီ၊ မောင်မောင့် မျက်နှာနှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်း၏နို့နှစ်လုံးမှာ ချိန်ကိုပြီးသားဖြစ်နေသလို။
မယ်သိန်းသိန်းကမရောင်ဘဲ မောင်မောင်ကရောဘာပြုလို့
ရောင်မလဲလို့။

“အော်... မမသိန်း၊ ကျနော်တွေလာအပ်တာပါ”

“အေးအေး၊ ကနေရော ဧည့်လာရဲ့လားကွဲ့။”

“အခန်းတွေ အကုန်ပြည့်ပါတယ်မမသိန်း”

တစ်ယောက်အထက်လှေကားထပ် နောက်တစ်ယောက်
ကအောက်လှေကားထပ် မောင်မောင့်မျက်နှာနှင့်အိတ္တားထွား
နို့နှစ်လုံးတို့၏ အကွာအဝေးမှာတစ်ထွာခန့်သာ။ ဘယ်သူမှလည်း
ရောင်ခြင်းမဖြူကြဘဲ ဒီပုံစံနှင့်ပင်စကားပြောနေကြသည်။

“မင်း စာမေးပွဲကောန်းပလား၊ ကြိုးစားနော်”

အရည်ကြည်များလှဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက
မောင်မောင်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရှင်းပြောသည်။ မောင်မောင်ထွက်သက်
ဝင်သက်များလည်းသူမ၏ရင်ညွန့်သို့ ကလိနေသရောင်။

ကြာရင် မောင် မောင်တို့ စည်းဖောက်မိတော့မည်။

မောင်မောင်ကဒီကိစ္စမှာသွက်ပါဘိသနဲ့။

“ကြိုးစားပါတယ်မမရဲ့၊ ကျွန်တော်ပြန်မယ်နော်”

“ဆိုကေ ဝှတ်မိုက်”

“ဝှတ်မိုက်မမ၊ အော်ဒါနဲ့ မနက်ကျနေ့ကို မမထတဲ့

အချိန်မျိုးပါနော် သွားစရာရှိလို့”

အိပ်ရာထဲလှဲနေရပေမယ့် မောင်မောင်အိပ်မပျော်နိုင်

အလုပ်ရှင်မို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကတစ်ဖက်နှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်းကို

မည်သို့ကြိုရမည်ကိုစဉ်းစားနေရသည်။ စဉ်းစားလေအိပ်မပျော်နိုင်

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ရအောင်တော့ကြိုရတော့မည်။ စွဲမက်စရာကောင်း

လှသော ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ကိုယ်လုံးအား မျက်လုံးထဲမှပြင်ယောင်
ယင်း ညနက်မှအိပ်ပျော်သွားသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော
ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် မောင်မောင်ကိုနှိုးရန်သတိရလိုက်သည်။
မောင်မောင်မှာအလုပ်စားပွဲနှင့်သူ့အိပ်ရာအား လိုက်ကာကလေး
ခြားကာအိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိုက်ကာကို မ၍မောင်မောင်ကို နှိုးရန်ဝင်လာသော
ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ မြစ်လိုက်ရသောမြစ်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူများ
ပင်ရပ်မတက်ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်လေမောင်မောင်တို့
အိပ်နေပုံများ ဝိုးဝိုးဟက်ဟက် လုံခြုံလှစွာ ထောင်မတ်နေသော
လီးကြီးမှာ ဒေါ်သိန်းသိန်းအတွက် သရေပလိုရာများဖြစ်နေသည်။
တံထွေးများပင်မျှီချရင်း လာရင်းကကိစ္စကိုပင် မေ့၍
ကြောင်နေသည်။ ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာပြီ။

အသက်ရှူလိုက်တုံ့ပီး သတ်ကနဲသတ်ကနဲ
ကော့ကော့တက်လာနေသည်။ လန့်နေသောဒေါ်ကြီးမှာ
နှိမ့်နှိမ့်ကြီးယော အားရစရာကြီးပင်။ အကြောများမှာလည်း

ထောင်ထနေသေး။
မောင်မောင်ရိုးနေပါပြီ။ သေသေချာချာကို
အကြံအပန်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အတော်ကလေးကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာသော
ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် မျက်လုံးကမြင်ကွင်းကိုမခွာနိုင်ပေ။
အပြင်သို့ထွက်၍

“မောင်မောင်ရေ ဟေ့ မောင်မောင် ထတော့ကွာ။”

“အာ ဗျာတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲမရေ”

အခုမှနိုးလာတဲ့ပုံစံနှင့် မောင်မောင်အသံတေးရင်း
အိပ်ရာကထလာသည်။ ယောက်ျားလီးနှင့်အတန်ကြာပြတ်နေပြီ

မြစ်သော ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာကရောင်ဂရင်နှင့်ဖြစ်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်
 သွားသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏စွင့်ကားသောတင်မှာ နိမ့်တုံဖြင့်တုံ
 နှင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ မောင်မောင်အပြတ်ငမ်းနေသည်။
 လှေကားရင်းရောက်မှလှည့်ကြည့်သောဒေါ်သိန်းသိန်းနှင့် လူမိသွား
 သောမောင် မောင်မှာ ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးပြလိုက်သည်။
 ဒေါ်သိန်းသိန်းအပြုံးမှာမှ ကြာမှုပြုံးပေါ့။

နေ့ပိုင်းစာရေးကြီးဦးမြသွင်ရောက်လာ၍ မောင်မောင်
 တိမ်မြန်အတတ်အစားလဲပြီးကျောင်းတတ်သည်။ ကျောင်းရောက်မှ
 ယနေ့ညအလုပ်မှစွင့်ယူရန်ကိစ္စကပေါ်လာသည်။

သူ့ရှိုက်နေသော ခြောင့်သောတောင့်သောမာနကြီးသော
 တင်မြမြအေးတို့ အရပ်မှ ဘုရားပွဲကြောင့် ဖြစ်သည်။

~~ယခုညသွားရန်မဖြစ် ကြည့်ရုံသာတင်အရပ်မှ ရေပေသည်။~~

မောင်မောင်တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သောအခါ ပိုးရွာနေပြီ။
 ပိုးမှာသဲသဲမဲမဲပင်ရွာနေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏
 ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ကျောင်းသွားနေကြသည်။
 အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးမှာလည်း ရှေးသွားနေသည်။ ပိုးရွာနေ၍
 တော်တော်နှင့်ပြန်လာနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

စာဖတ်နေသော ဦးမြသွင်အားနှုတ်ဆတ်ယင်း
 အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ လက်ထဲတွင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ရင်း
 တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

- “ အားကိုးလဲမောင်မောင် ”
- “ ကျွန်တော်ကနေည အလုပ်နားမလိုလာပြောတာပါ ”
- “ ယိုးဦးလေးပြန်ကိုအသိပေးသွားပေါ့ ထိုင်ဦးလေကွယ် ”

ဟုပြောကာ မောင်မောင်ကိုလမ်းပယ်ပေးပြီးတစ်ခါပိတ်လိုက်သည်။

“ ရော့စီးကရက်သောက်ဦး မမလဲပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့
စေတီနေတာ ”

မောင်မောင်ကိုစီးကရက်ထုတ်ပေးရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်
သို့တပေါ်၍ဝင်ထိုင်သည်။ ပေါင်တစ်လုံးပေါ်နောက်တစ်လုံးရှိတ်၍
ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ ထမီမှာအောက်စလွတ်နေသည်။

တစ်ရစ်သောပေါင်များမှာလည်းထမီပါးပါးပြောင်ထင်း
ထင်းမြင်နေရ၍ မောင်မောင်မျက်တောင်ခတ်တို့မေ့နေသည်။
တမင်ပစ်စိတ်ကိုစွဲနေသည်လား။ မသိ၍ပင်လားဟု မောင်မောင်
ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်ကြည့်ကောင်း
နေသလို စိတ်ထဲမှာလည်းမရိုးမရွဲဖြစ်လာချေပြီ။ သူ့လီးကြီးမှာ
လည်းထန်စပြုလာပြီ။ သို့သော်ပယ်ကြောက်ဖြစ်နေ၍ မည်သို့စ

ရမည်ကိုစဉ်းစားမရသေး။

ထိုစဉ် ဒေါ်သိန်းသိန်းက “ မောင်မောင်ရယ်
မိုးကလည်းအေး။ စာဖတ်တာပဲများသွားသလားမသိဘူး။
နောက်ကြောတွေတအားတတ်နေတယ်ကွယ်။ မင်းအားယင်
တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ဆွဲပေးစမ်းပါ ” ရေငတ်တဲ့သူအတွက်
ရေတွင်းထဲကျသလိုပင် “ အာ ရတယ်မမ ”။

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ခြေဆင်းထိုင်လိုက်သည်။
မောင်မောင်ကနောက်ကနေ၍ အသာပင်ဖက်ကြောများကို
နှိပ်ပေးနေသည်။ လက်အားရှိသလောက် တအားနိုင်ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ စန္ဒယားနှိပ်ကလေးပေါ့၊
အသာအယာပွတ်သစ်ပေးသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။

“ အိုး... ကျွတ်ကျွတ်နာနာနိုင်ကွယ်၊ ဟုတ်ပြီအဲဒီ
အကြောကြီးပေါ့၊ တအားထူးနေတာ၊ ကြောရိုးဘေးနားတွေပါ

နိုင်စမ်းကွာ”

ကောားဖြောင့်ကိုက ဝရာသံ၊ ညညသံ။ မောင်မောင်
လက်ကနေကြောရိုးတစ်လျှောက် နိုင်ပေးကာမှမျက်လုံးပြုံး
သွားရသည်။ အပေါ်အကျီဘလောက်အောက်မှာ ဘာအခုအခံမှ
မပါကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ အခြေအနေပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
ကြည့်အုံးလေ၊ ဘာသံမျှမကြားရ။ ဖိုနှင့်မ မောင်မောင်ဘယ်လို
စိတ်ထိန်းရပါ့မလဲ။ နူးညံ့သောအတွေ့ကြောင့် မောင်မောင်စိတ်
မထိန်းချင်တော့။

“ တော်ပြီမောင်မောင်၊ ဒါမျိုးပေးတော့ ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းအသံကြားမှ မောင်မောင်သတိဝင်လာသည်
ဒေါ်သိန်းသိန်းလက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ကြောဘက်မှဆွဲယူယမ်း
ဒေါ်စက်သောနှိနှစ်လုံးကိုထိလိုက်သေးသည်။

ဒါးကိုခူးနှင့်ထောက်၍ နောက်သို့ဆွဲချိုးပေးလိုက်ရာ ...

“အမေ့” ဟုအော်သံနှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ ဒါးမချိုးမီ
ဘဲ မောင်မောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ကလေးပါလာသည်။
မောင်မောင်တို့ကလည်း ဒါမျိုးဆိုနှစ်ခါမဖြစ်စေရ သွက်သည်။
မြန်သည်။ ရင်ခွင်ထဲပွေ့ဖက်မိရက်ပုံစံနှင့် နှစ်ယောက်သားရီမော
သံကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်မှာလွှမ်းမိုးနေသည်။ ပြီးတော
မောင်မောင်၏တောင်နေသောလီးကြီးက ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ဒါးသို့
ထောက်မိလေသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းကို ယံ တို ငို ပင်
မနက်ကမြင်ကွင်းဖြစ်သော အကြံကာတဖြိုင်းဖြိုင်းထနေသည့်
လီးကြီးကိုမြင်ယောင်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပွေ့ရက်ပုံစံနှင့်
ဖြိုနေကြပြီး မော့ကြည့်လာသောဒေါ်သိန်းသိန်း၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ
ကို မောင်မောင်ငုံခဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့လက်နှစ်ဘက်ကနိုးနှစ်လုံး
ကိုအုပ်၍ချောမွေ့လျှက်။

အခွင့်အရေးရလျှင် လက်မလွတ်တမ်းဖန်တီးတတ်သော
မောင်မောင်ပင်။ ဒါကြောင့်မောင်မောင့်တော်ဒါတစုက မြန်သော
သွက်သောမောင်မောင်အား အကြံအစဉ်ကိုပေး၍ ဂျက်ဓေယာဉ်
ထက်မြန်သော်ကြောင့် “ဂျက်မောင်မောင်” ဟုတင်စားခေါ်ကြ
သည်။ မောင်မောင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော မုန်းခဲ့သောချစ်မမကြီး
နှင့်တွေ့ကြလေပြီ။

မောင်မောင်နှုတ်ခမ်းစုပ်ခမ်းခြင်းကို ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
မညှင်းမိသည့်အပြင် မသိမသာလျှာဖြားနှင့်တုံ့ပြန်နေသလို
လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း မောင်မောင့်ကိုပြန်ဖတ်မိသလိုလို
တအင်အင်နှင့် ညှင်းသလို ညှည့်သလိုအသံများထွက်လာသည်။
မောင်မောင်ဖိုဖြိုးစိလင်တက်ပြီပေါ့။

ပြတ်ကနဲနှုတ်ခမ်းစုပ်လွှာရွှါမိကြပြီး ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
အသက်ကို ယခုမှပင်ဝအောင်ရှုရတော့သည်။

“တယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မောင်မောင်ရယ်”

“ကျွန်တော်စိတ်မသိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ယခုမှ ယခုချစ်မိ
နေပြီ၊ ချစ်ပါရစေနော် ယ နော်”

ကလေးဆိုကြီးရွဲသလို ပါးစပ်ကပြောရင်းတစ်ကိုယ်လုံး
လည်းသိမ်းကြိုးဖက်ထားသေးသည်။ လည်ပင်းနှင့်ပါးများကို
နာခေါင်းနှင့်မွှေးရင်း ပါးစပ်နှင့်တအားစုပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာရောဘာသားနှင့်ထုထားသည်တိုင်း
ခံနိုင်အံ့နည်း။ တစ်ကိုယ်လုံးမောင်မောင့်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသလို
ထောင်မတ်နေသောလီးကြီးကလည်း ဖင်ကိုပူပူမွှေးမွှေးကလေး
အထောက်အပံ့နေရသေးသည်။ နောက်ကြောကနေအထောက်ခံခြင်း
ကို ဒေါ်သိန်းသိန်းအူယားနေအောင်ခံစားနေရသလို မောင်မောင်

ကလည်ပင်းကြောများကိုစုပ်ယူလိုက်သောအခါ၌ ကြက်သီးမွှေး
ညင်းထရွှေမိန်းမောသွားသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လမ်းခင်းပေးမိတော့
ကဏ္ဍာဆုံးခွင့်ပြုရပေမည်။ ကြည့်လေ အပုတ်ကလေးမှာတောင်
အရည်ကြည်များစိုစိုစိုစိုဖြစ်လာပြီ။ ရင်တွေလည်းခနဲလှုပ်ပြီ။

“ မောင်မောင် မင်းမကဲနဲ့ကွာ၊ ပြီးစဉ်ခန်းကြီးထဲမှာ
လူဆိုး ”

“ ချစ်တာကိုးမမရဲ့၊ ချစ်တာ ဟောဒီမမကြီးကိုချစ်တာ ”
မောင်မောင်ကတော့ ချစ်တာပဲပြောပြီး ဝဉ် ခန်းထဲမှို
စိတ်မကြိုက်တော့ အိပ်ခန်းထဲပွေ့ယူသွားရုံပေါ့။

မောင်မောင်အားတွေ တယ်ကံရောက်လာသည်မသိ။
အိပ်ရာပေါ်အထိအသာလေးပွေ့ယူသွားသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်း
လက်နှစ်ဖက်က မောင်မောင့်ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဖက်ရက်ကလေး။

အိပ်ရာပေါ်အသာချပြီး မောင်မောင်နှုတ်ခမ်းနှုတ်ခမ်းထဲက
အလုပ်ရှုပ်လေပြီ။ ဝါးကိုနှမ်း၊ နားရွက်ဖြားကလေးကိုနှမ်းပြီး
သန္တာခဲလိုနီမြန်းနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာနှစ်ခုကိုခုံခဲလိုက်တော့
ဒေါ်သိန်းသိန်းမမှာ အနှစ်နှစ်အလလကတောင့်တခွဲရသော
အရသာမို့ မောင်မောင်များလွတ်ထွက်သွားလေမလားဆိုသော
ပိုးရိုစိတ်နှင့် တအားဖက်ထားမိသည်။ မောင်မောင့်လက်
နှစ်ဖက်မှာလည်း နို့နှစ်လုံးပေါ်အုပ်တင်ကာ ချေမွလိုက်
အသာဆွဲလိုက် ထိပ်သီးများကလေးကိုပွတ်ချေပေးလိုက်နှင့်
မောင်မောင့်လက်တွေတအားသွက် တအားအလုပ်ရှုပ်နေသည်။

နှိုသီးကလေးများပင် မာတောင်လာသည်။

မောင်မောင်ဘလောက်ကြယ်သီးများကို တစ်လုံးချင်းဖြုတ်
နေသလို ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာလည်း မောင်မောင့်အကျိုးကြယ်သီး

များကိုဖြုတ်ပေးနေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်ပိုင်းဖလာဖြစ် သွားသည်။

မောင်မောင် နို့နှစ်လုံးကြားကိုမျက်နှာအပ်၍ ငွှားလိုက်ရင်း တင်ပါးနှစ်တင်ပါးနှစ်ခုအားပွတ်သင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သနပ်ခါးနှင့် မပြတ်လိမ်းတတ်သော ဒေါ်သိန်းသိန်းထံမှသနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးသည်မောင်မောင့်ကို လွှားတိုးမြှန်စေသည်။

နို့တစ်လုံးကို မောင်မောင်ပါးစပ်နှဖို့ငုံ့ခဲလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကထမီကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ အလိုက်သင့်ပင် ဒေါ်သိန်းသိန်းက ဖင်ကိုကြွပေးလိုက်သေး၏။ မောင်မောင်ကိုယ် ဝိုင်ကလည်းလုံချည်ကိုချွတ်ပြီးပြီ။ ထောင်မတ်နေသောလိပ်တန် ကြီးမှာ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ၌ ဝင်ပေါက်ကိုရှာ နေသယောင် ဝေါက်ကနဲဝေါက်ကနဲဖြစ်နေ၏။

မောင်မောင်အံ့သြယူရသည်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် ယင်ဖြစ်သော်လည်း နို့နှစ်လုံးမှာ ပိုမိုမြင့်မြင့်ပြေပြေလျော်လျော့ ကလေး အလွန်လှသည်။ အသားညိုသယောင်နီပေမင့် ရင်သားနှစ်ဖွာကတော့ ဖြူဝင်းဝင်းနင်း။

မောင်မောင်နို့ကိုခိုရင်း လက်တစ်ဖက်ကလီးကိုကိုင်၍ စောက်ပုတ်အပေါက်ဝအားအသာပွတ်ပေးနေသည်။ ချွဲကျိကျိ အရည်ကြည်များကြောင့် ပွတ်ပေးရာတွင်ပို၍အဆင်ပြေလှသည်။ အပေါက် ဝနူတ် ခမ်းသားနှစ် ခုအားဘယ်ညာပွတ် လိုက် အစွေကိုထိပ်ကိုက်ပွတ်လိုက်နှင့် အောက်မှခံရသူမှာဖြတ်ဖြတ်လှူး ဖြစ်နေပြီ။

“အို မောင်မောင်ရယ် ဘယ်လိုတွေလုပ်နေတာလဲကွာ၊ မမတမျိုးကြီးဖြစ်လာပြီ ဟင့် ယားတယ်မောင့်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ကြာရင်မမ

ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မယ်”

မောင်မောင်နှစ်နှစ်ကိုတအားစင်ယူယင်း၊ ဒစ်ဖျားကလည်း၊
အာပုဇွန်ကလေးကိုပွတ်ပေးရင်း၊ အပေါက်ဝနုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုနားသို့
တော့ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာအသာကျောပေးလိုက်ရာ
တုတ်ကနဲ ခက်တစ်တစ်ကလေးပင်ဝင်သွားသည်။

“မောင်မောင် နေအုံကွယ်၊ မမပင်အောက်ကခေါင်းအုံခံ
ပေးမယ်၊ အဲဒါမှဆောင့်လို့ကောင်းသလို အောက်ကလည်း
ခံလို့ကောင်း ပေးလို့ကောင်းတာကွယ်”

မောင်မောင်အသာကြွပေးလိုက်သည်။ အောက်ကိုင်းကြည့်
မိတော့ ခေါင်းအုံကြောင့်စောက်ဖုတ်မှာပို၍ကြွလာပြီး
ဖောင်းဖောင်းကလေးဖြစ်နေသည် ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ကယ်လုပါသည်။ အမွှေးကျိုးတိုးကျဲတဲကလေးမှာ
ညောင်ရွက်ပုံဖောင်းဖောင်းကလေးပို မောင်မောင်ကြည့်မှဝ

မြစ်နေသည်။ လက်နှင့်အသာအုပ်၍ပွတ်လိုက်သည်။

“မောင်မောင်ရယ် သွင်းလိုက်ပါတော့၊ ဖယ် မယဘဲကိုင်
ညွင်းပေးပို့မယ်၊ သိရက်သားနှင့်ဈေးကိုင်းနေတာ”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်မောင့်လီးကိုလက်နှင့်အားပါးတရ
ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းပြူးသွားသည်။
လက်တစ်ဆုပ်စာအားရပါးရရှိလှသည်။ လက်ထဲမှာတစ်ဖိတ်နှင့်
သွေးတို၊ နေသော အကြောများပင်ထိတွေ့နေသည်။
အပေါက်ကိုအသာတော့ပေးလိုက်၍ မောင်မောင်ဖြေးဖြေးပင်
သွင်းပေးလိုက်သည်။

ခပ်ကြပ်ကြပ် ခပ်စီးစီးကလေးပင်ဝင် သွားသည်။
မောင်မောင်တို့အတွေ့ထူးပြီး တစ်ခက်ပင်ဝင်သေးသည်။
အလဲမှတစ်ကြိမ်ကြိမ်နှင့် ဆုတ်ညှစ်သလိုခံစားရသည်။
အချိုးမီမများမလုပ်တတ်၊ အကျင့်ရှိသောမိန်းမနှင့်

မိုးရင်းစုတ်မျှပါသောသူများသာ တွေ့ရတတ်သည်။

မောင်မောင်အဆုံးထိသွင်းပေးလိုက်သည်။ အရည်

ကြည်များရှိနေသော်လည်း မောင်မောင့်လီးမှာ အထဲမှ

ရစ်ပတ်သလိုခံစားနေရသည်။ တဖြေးဖြေးချင်းဆောင့်နေသည်။

အပေါ်နားပွတ်၍ဆောင့်လိုက်တိုင်း အစေ့ကိုထိသွားသည်။ မထိ

ထိအောင်ပင် ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ဖင်ကြီးက အသာအယာပင်ယိမ်း

ထိုးပေးနေသည်။ အစေ့ကိုထိ၍ ဒစ်ကနဲဒစ်ကနဲ တဖြည်းဖြည်း

ဆောင့်ဆောင့်သွင်းပေးလိုက်တိုင်း ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ

အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဘဟင်းဟင်းအသံများပစ်ထွက်လာသည်။

“ မောင်လေးရယ်၊ သိပ်ကောင်းတာဘဲ ဒုန်း အမှေ

ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် တအားမဆောင့်နဲ့အို။ အဲလိုကပ်ချက်ခြင်းပဲ

ဖြည်းဖြည်းသွင်းပေးပါ။ တမျိုးကြီးဘဲကွယ်၊ မမကောင်းနေပြီ

မင်းဟာကြီးကလေ တစ်ဆို့ကြီးနဲ့ အထဲမှာယားယားလာတာ ”

‘မမကလဲ အခဲကော် တယ်၊ တယ်လိုလုပ်နေတာလဲဟင်၊

အထဲမှာ ကျနေ့ဟာကို ရုပ်ထားသလိုဘဲ’

‘အကျင့်ပျော်မောင်ရယ်၊ ဒါမှ မမလဲကောင်း၊ မောင်လဲ

ကောင်းပေါ့၊ ကောင်းသိပ်မပြောနဲ့ကွာ မမလဲပုဂ္ဂိုလ်နေတာ’

မျက်စိကိုစုံတိုက်၍ မောင်မောင့်ကြောကို ဖက်ထားသည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်ပြုမှုကြောင့် မောင်မောင့်

ပုံစံပြောင်းလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ခြေဆင်းထားသော

ပေါင်၂ခုမှာ မဟာတဟုတ်ဖြစ်၍ ခြေဖြား ၂ခုကော့ပေးထားသည်။

ကော့ပေးထားသော ခြေဖြား ၂ခုပေါ်၌ မောင်မောင်

ခြေပေါ်၊ ၂ခုလင်ကာ ဂူးကဗွေယာပေါ်ထောက်လှက်ဖြစ်သည်။

လက်၂ဖက်မှာလဲ မွေယာပေါ်ထောက်လှက် ပုံစံမှာအပေါ်ပိုင်း

မှာဟိုင်းထိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ။

မောင်မောင်အပေါ်ကဆောင့်လေ တကိုယ်လုံးအားများက

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ခြေဖြားဝေါ်သို့ စိမိသည်။ ထိုစိသောအားကို
ဒေါ်သိန်းသိန်းက ခြေထောက်ဖြားနှင့် တောင့်ခံထားခြင်းကြောင့်
အကြောများတင်းကာ လီးကိုစောက်ပတ်က စုပိယူသကဲ့သို့ဖြစ်နေ
သည်။

၂ယောက်စလုံး မပင်ပန်းဘဲနှင့်ကောင်းသောနည်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ ဤနည်းကိုစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွမ်းလဲ
ကျွမ်းကျင်၏။

စောက်ဖုတ်ထဲ၌ အရည်ကြည်များတွက်လာသော်လည်း

မောင်မောင်မှာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးပင်ဖြစ်နေသည်။ မောင်
မောင်တစ်သက်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးချေ။

မောင်မောင်မှာ ပြေးပြေးနှင့်မှန်မှန်တချက်ခြင်းထောင့်ပေး

နေသလို ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာလည်း မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဖင်ကိုအချက်

ကျွကျွကကျောပေးနေ၏။ တချက်ချက်ဖင်ကိုခိုင်းပေးလိုက်သေး
သည်။ မောင်မောင် အားမလိုအားမရဖြစ်လာသည်။ ဟင်းချို
ပုလုံးကိုမှောက်ထားသကဲ့သို့ တင်းမာတောင်နေသော နို့သီးများ
ကလေးကို မောင်မောင်ကုန်းစို့ယင်းထောင့်နေသည်။ မောင်မောင်
ခပ်ဖြားယားလာပြီး ခပ်သွက်သွက်ထောင့်လာသည်။

အိုမောင်ရယ်၊ ကျွတ်ကျွတ် ကောင်းလိုက်တာ၊ မောင်ငြီး

ချိုငြီးသားဟင်၊ ဒီပုံစံနဲ့ဘဲ ငြီးလိုက်ပါမောင်ရယ်၊ မမကလေ
ငြီးယင် တယောက်နှင့်တယောက် ရင်ချင်းအပ်ငြီး ဖက်ငြီးမှ

ငြီးပွတ်တာ ဟုတ်ပြီ အဲလို သွက်သွက်ကလေးထောင့်စမ်းပါ
အောက်မှ အားမလို အားမရ ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေသော

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏စကားကိုကြားသောအခါ မောင်မောင်မှာ ဝိုဏ်း
ငြီးချင်လာပြီ။

ဆက်တိုက် သွက်သွက်ကလေး အချက် ၂၀ကျော်မျှ
ဆောင့်ပြီးသောအခါ ဖင်ကနဲနေအောင် သုတ်ရေများပန်းထုတ်
လိုက်သည်။ ဖင်ကသာဆောင့်နေသော်လည်း ထောက်ထားရ
သောလက်မှာ ညောင်းလှပြီဖြစ်ရာ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့
မောက်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် ပူနွေးသောလရေ
များကမာပန်းခဲရ၍ မောင်မောင့်တကိုယ်လုံး သိမ်းကြိုးဖက်လိုက်
တကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပစ်လိုက်သည်။

တစ်ပါးကြီးများခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
အရေများထွက်ကာပြီးသွားသည်။ တယောက်ကိုတယောက်
တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ယင်း ဒိမ်ရစ်နေကြသည်။ အိပ်ခန်း
ထဲ၌ကာမအမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေသလို ပြင်ပလောက၌လည်း ဝိုးမှာ
မခဲဘဲ ဝိုးမှောင်ကျအောင်ပင် ရွာနေသည်။

ခဏနားပြီးသောအခါ : မောင်မောင်သည် ဒေါ်သိန်းသိန်း၏
ပါးနှစ်ဖက်ကိုနမ်းယင်း...

'မမ ကောင်းလားဟင်'

'ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့် မောင်ရယ်၊ စိတ်ကြိုက်ကိုကောင်း
တာတဲ'ဟု ပြောယင်း မောင်မောင့်ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်မုမ်း
ရင်း ခေါင်းတိုဖတ်ကနဲ ဆွဲခိုင်းကာ မောင်မောင့်လည်းပမ်းကို
တအားစုပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်တို့အလစ်ခံလိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုနေလဲဟင်၊ များများလည်ပမ်းကျ တအားစုပ်ပြီး

မောင်ကျတော့ရော ကောင်းတယ်မူတ်လား'

မောင်မောင်မှာ အသားဖြူသူ့လို လည်ပင်း၌အနီကွက်ကြီး
ထင်းနေသည်။ ၂ယောက်စလုံး သတိမမူမိကြချေ။ မောင်မောင်
တေးသို့ အသာလိုမို့ဆင်းလိုက်ယင်း အမောပြေနေသည်။
ဒေါ်သိန်းသိန်းက ထလိုက်ကာ မောင်မောင့်လီးကြီးမှာ ပေနေ

သောအရေးများကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘မောင် လုံချီဝတ်လိုက်ကွာ၊ ပြီးတော့ ကနေည အလုပ်
မနားပါနဲ့ ညလာခဲ့လေ’

‘မောင်ကတော့ ဝတောင်မဝသေးဘူး။ ခုကခါလုပ်ချင်
ကသားတယ်မမရဲ့’

‘တော်ပါ မောင်မောင်လူဆိုးရယ်၊ တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့၊
အချိန်က လွတ်လပ်တဲ့အချိန်မဟုတ်သေးဘူးလေ ညနေမှမောင်
ညကျတော့ မောင့်စိတ်ကြိုက် မမလိုက်လျောပါမယ်’

‘ချစ်မမ သဘောပါဗျာ’

ဟုပြောသင်း ဒေါ်သိန်းသိန်း၏တကိုယ်လုံးကို ဖက်၍
နှုတ်ခမ်းကိုစုပ်လိုက်သည်။ အင့်ကနဲနေအောင် ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
မောင်မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည်။ မောင်မောင့်လျှာဖြားမှာ
ဒေါ်သိန်းသိန်း၏နှုတ်ခမ်း ၂လွှာကို ကလီပေးနေသလို

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ မောင်မောင့်လျှာဖြားကို လျှာနှင့်ပြန်ကလီပေး
နေသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ခွာထိကြပြီ။
ဒေါ်သိန်းသိန်းက မောင်မောင့်ရင်တတ်ကို သူ့မလက်နှစ်တက်နှင့်
တုန်းက...

‘တော်တော့ မောင်မောင်ရား မမအသက်ရှုကြပ်ပြီးမော
လာပြီ၊ ဟင်ကြည့်စမ်း မင်းဟာကြီးက တောင်နေပြန်ပြီ၊ လွန်လှ
ချေလားမောင်ရယ်၊ လုပ်တော့မလုပ်နဲ့ကွာ မမကိုဝံတော့ကြည့်
ပါရစေ’ဟု ပြောပြာဆိုဆို မောင်မောင့်လုံချီကိုလှန့်၍ပယ်ပယ်
နယ်နယ်ဆုပ်ကိုဝံကြည့်လေသည်။

လိပ်ချောင်းကြီးမှာ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ၍ သံချောင်းကဲ့သို့
မာကာမတ်နေသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းလက်၏ အတွေ့အထိမှာ
နူးညံ့လှသည်။ ကားနေသောဒစ်ကြီးကို ပွတ်ကြည့်ရင်း...

‘မောင်မောင်’

'ဟင့် မမ'

'မောင်မောင့်ဟာကြီးက ကြီးလဲကြီး ရေလဲရေတယ်နော်'

မမကော့ခွဲသွားပြီ မောင်ရယ်'

'တော်တော့ မမရား တော်ကြာ မောင်စိတ်မထိမ်းနိုင်

ဖြစ်နေပါ့မယ်၊ ညကျမှ မောင်အလုပ်ထိမ်းပြီးပြီးချင်း လာခဲ့ပါ့မယ်'

'မမမျှော်နေမှာနော်၊ မောင်အားရှိတို့ စားစရာတွေဖြစ်ထား

မယ်သိလား'

ညှိုးစလုံးနေရာမှထကာ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လိုက်

ကြသည်။ မောင်မောင်က ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ပါးကို ငွှားငွှားပေး

ကာ အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်တက်စဉ်က

ဦးမြသွင်သိသည်။ ခုမှ မောင်မောင်တွေ့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ

ရွံ့သလိုဖြစ်နေသည်။ မလုံမလဲဖြစ်နေသော မောင်မောင်သည်

အိမ်သာထဲ ထောင့်ထိုင်ပြန်ထွက်လာပြီး ဦးမြသွင်ကို သူ့ကအရင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'လေးမြ မိုးအေးအေးနုနုအိပ်ချင်နေပြီလား။ ကျနော်လဲ

ငိုက်နာတာနဲ့ အိမ်သာတက်နေတာ'

မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ မောင်မောင်ရား ထိုင်ကွာ မိုးနဲ့နဲ့တိတ်မှ

ပြန်ပေါ့ပြောယင်း မောင်မောင့်ကိုကြည့်နေသော ဦးမြသွင်စိတ်

ထဲ၌ သံသယဝင်လာသည်။ အသားဖြူသော မောင်မောင်

လည်ပင်း၌ ဒေါ်သိန်းသိန်းနမ်းစုပ်လိုက်၍ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော

အနီကွက်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးမြသွင်တို့ကလဲ

ဒါမျိုး၌ နောကြေးပြားသား။ မိန်းမနှင့်ဖက်သက်လာလျှင် အလွန်

ပါသနာပါ၍ ဒေါ်သိန်းသိန်းအားလည်း စိတ်ထဲ၌ဖြစ်မှားပေါင်းက

လည်းများပြီ။ ဒေါ်သိန်းသိန်းအခြေအနေကို ဒေနည်းငယ်ရိပ်မိ

လိုက်သည်။ မိမိကိုစိုက်ကြည့်ယင်း ပြုံးနေသောဦးမြသွင်ကို

မောင်မောင် ကြာကြာမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ဝိုးရွာထဲပင် အမြန်
ပြန်လစ်ခဲ့သည်။

ဝေနေလည်လုံး မောင်မောင်အနားယူယင်း အိပ်ပျော်သွား
သည်။ အတော်လေးပင်ပန်းခဲ့ရသည် ယဟုတ်လား။ ပြီးတော့
ညမှာလဲ အတွေ့ထူးနှင့် မေ့မရပေမည်။ ညနေဝိုင်းထိပ်ယာထ
မှာ ကြက်ဥတစ်လုံးနှင့် အိုးဘရန်ဒီတပက်ရောပြီးသောက်လိုက်
သည်။ ရေချိုးထမင်းစားပြီး အလုပ်သွားသည်။

မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်ပင် မနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ
ရင့်ကျက်လှသော်လည်း ဒေါ်သိန်းသိန်း၏အတွေ့အထိကို ဗွဲမက်
မိသည်။ ကည်းခိုခန်းမြန်မြန်ပိတ်ချင်ပါသည်ဆိုမှ ဧည့်ကာကျသေး
သည်။ ဧည့်သည်များ အပုံအလင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီးမှ
မောင်မောင်စာရင်းစာအုပ်နှင့် ဓမ္မများသိမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့
တက်ခဲ့သည်။

တခါတရံ ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ ဓမ္မသိမ်းတတ်
သော်လည်း ယနေ့ညမှာဖြင့် ကခေါက်မှဆင်းမလာချေ။ တံခါး
တွန်းဖွင့်ဝင်သွားသောအခါ ဧည့်ခမ်းအလယ်၌ ညဝတ်အင်္ကျီ
ပါးပါးနှင့်ကြည့်တိုင်းလှနေသော ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုမောင်မောင်
ငေးနေမိသည်။ ခါးသေးရင်ချိုအလှတမျိုးဖြစ်ကာ တင်ပါးကြီး
များမှာ အဆမတန်စွင့်ကား ဖွံ့တွားကာ ချစ်ချင်တိုင်းချစ်ရော
ကောင်းမယ့်ဟန်နဲ့တစ်မျိုးနှင့်ရပ်၍ မောင်မောင်ကိုကြည့်နေသည်။

အမှတ်မထင်ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချိုခိုးတွေ့ရသောအချစ်
မူးမူးကတစ်မျိုး။ ယခုလို လိုအင်ဆန္ဒရမက်ကြရာပုံပုံမျိုးကိုချစ်ရ
မည့်မောင်မောင်မှာ ယနေ့ညတော့ချစ်မမကို အသဲခွဲချစ်ရတော့မည်
ဟူသောအသံကြောင့် ဝီတိဖြစ်မိသည်။

နှုခမ်းကိုလက်ညှိုး နှိုးယောင်၍ ဟိုးတိုးဟူသောဟန်ကိုပြကာ
အိမ်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်သိန်းသိန်းဝင်သွားသည်။ တံခါးကိုလလနဲ့ထိုး၍

မောင်မောင်အိမ်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သွားသည်။

ဖိုက်ဝင်ပီးသီးပြာလဲ့လဲ့အောင်၌ မိဗွားတိုင်း၊ ဗမ္မတိုင်း၊ ကိုယ်လုံးတီးရပ်နေသော ဒေါ်သိန်းသိန်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူမခြေရင်း၌ ညတတ်အင်္ကျီ ဖါးပါးလေးကပုံလျက်သား။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်အားပွေ့ဖက်လိုက်ကြပြီး နှုတ်များအငမ်းမရစုပ်နေကြသည်။ မောင်မောင့်လက်များမှာ ခြေမိမနေ ကြောမြင်မှတစ်ပါးလုံးကြီးပေါ်သို့ အထပ်အောက် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လုံချည်ကိုခြေရင်းသို့ကွင်းလုံးချွတ် ပုံလိုက်သည်။ ထောင်မတ်နေသောသူ့လီးမှာ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ အပုတ်နှင့်ထောက်မိနေကာ ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်းအဖို့ မဟားဒယားခံစားနေရသည်။ တချက်တချက်၌ ပြုထွက်နေသော အစွဲကလေးကို ထိုးပိကာ ရင်လှိုက်ဖို့အောင်ခံစားလိုက်ရ

သေးသည်။

“ ဘို ဟိုဟို ဟင်းဟင်း မောင်ကလဲကွာ အင်္ကျီ ချွတ် လိုက်ပါလားလို့ ”

“ မမချွတ်ပေးလေ ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုယ်တိုင် ကြယ်သီးများဖြုတ်၍ပေးနေစဉ် မောင်မောင့်နာခေါင်းနှင့်လက်လည်း အငြိမ်မနေချေ။ ပွတ်သပ်နင်း ခွတ်သည်။ နားရွက်ဖြားကလေးကို မောင်မောင်အသာကိုလိုက်သော အခါ ဒေါ်သိန်းသိန်းတစ်ကိုယ်လုံးတွန့်သွားသလိုဖြစ်ပြီး...

“ မောင်မောင်ရာ အူယားတယ်ကွာ အေးဇီမိလိမ့်မယ် ”

မောင်မောင်ကတော့ သူ့လုစံစရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သားမိဗွားတိုင်း၊ ဗမ္မတိုင်းဖြစ် နေကြသော မောင်မောင့်ရင်တက်ပျှားများကို လက်ကလေးနှင့် ပွတ်သပ်ဆော့ကစားနေသည်။

နိကြီးနှင့်လုံးနှင့်အသားထီးစဉ် မောင်မောင့်လီးကြီး

မှာလည်း စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကြား အရှေ့လိုက်သွင်းယင်း
ဝေါက်ကနဲဝေါက်ကနဲ ထောင်ပေးနေရာ စောက်ဖုတ်ကလေးမှာ
အရည်ကြည်များနှင့်စိုလာနေပြီ။

မို့မောက်နေသောသီးခုံအောက်မှ ဖောင်းဖိနေသော
ရာကပေါင်းစုံအမြှူတောထားသော ဒေါ်သိန်းသိန်း၏စောက်ဖုတ်မှာ
ဖောင်းဖောင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်သည် နို့သီးထိပ်ဖြားနီနီ
ကလေးကို သူ၏ဝါးစပ်နှင့် တအားကုန်ကုန်း၍ရှုပ်နေမိသည်။

လက်တစ်ဖက်ကစောက်ဖုတ်ကလေးကို ပွတ်ပေးနေပြန်
သည်။ နေ့လည်ကသန့်ရှင်းထားဟန်တူသည် ဒေါ်သိန်းသိန်း၏
စောက်ဖုတ်သည် အမွှေးဆီ၍လုံးဝမရှိဘဲ သစ်ပင်တပင်မှမရှိသော
ကျွန်းသေ့ငယ်ကလေးနှင့်တူလှကော့သည်။

ကုတင်ဘက်သို့တပြည်ပြည်တွန်းသွားပြီး ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
ကုတင်စောင်းပက်လက်ပုံစံဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်က မတ်တတ်
ရပ်လျက်ပင်။ ကုတင်စောင်းပေါ်သို့ ခြေနှစ်ချောင်းတင်ကာ
ပေါင်ကို အသာကားပေးထားသည်။ မောင်မောင်က
နို့တိုကြီးနှစ်ခုကိုဆွဲယူ၍ချေပေးနေစဉ် ဒေါ်သိန်းသိန်း၏လက်က
မောင်မောင်၏ ရှည်လျားတုတ်ခိုင်ကာသံချောင်းပမာတင်းမာ
နေသော လီးကြီးကိုဆွဲကိုင်ကာ သူမ၏သရဖူဖြစ်သောအဖေ
ကလေးနှင့်ပွတ်တိုက်ပေးနေသည်။ ကြားခံအရည်များကြောင့်
စိတ်ကြိုက်ပွတ်တိုက်လေ အရသာရှိလေဖြစ်သော ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
အောက်မှပင့်ကော့ပေးယင်း ကာမအရိုးများကြွတက်လာပါသည်။
မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်သူ့လီးကြီးကိုကိုင်၍ ပွတ်ပေးနေပြန်သည်။
အပေါက်ဝကိုဒစ်ဝင်နံ့မျှတော့ကာ ဘယ်ညာလူးပေးလိုက်သည်။
“ ဆို မောင်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ဟင်းဟင်း သွင်းယင်

သွင်းတော့ကွာ” မောင်မောင်ကလီးကိုအဆုံးထိရောက်အောင်
 သွင်းယင်း နို့ကြီးတစ်လုံးကိုနို့တစ်လုံးကိုချေပေးနေသည်။ တစ်ဖန်
 ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ကော့ကော့အောက်သို့ လက်ကိုသွင်းကာ
 နို့ နှစ်လုံးကို ကိုက်၍ သူ့လီးကြီးကို ခစ်ဖြားထိ နှုတ်ပြီး
 တအားဆောင့်သွင်းလိုက်စဉ် “ဘွမ်” ဟူသော အသံမြည်သွားသကဲ့
 သို့ ဒေါ်သိန်းသိန်း ခမျာမှာလည်း ရင်ကလေးကော့
 ဖင်ကြီးကော့သွားကာ...

“အို မောင်ညစ်ပြီကွာ၊ မပြောမဆိုနဲ့ မင်းစိတ်ဆိုးတာဘဲ”

“တာဖြစ်လို့လဲမမရဲ့ မကောင်းဘူးလား”

‘ကောင်းတော့ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီပုံစံနှင့် တအားဆောင့်
 သွင်းတော့ အထဲကဆောင့်သွားဘဲ’ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပင်
 သည်။ ပေါင်ကား၍ တအား ကော့နေသော ပုံစံဖြစ်ကာ
 မောင်မောင်လိမ်တန်ကြီးမှာ အဆုံးထိ ဝင်နေသည်။

မောင်မောင်လက်တွေပြန်နှုတ်၍ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ခြေနှစ်ချင်းကို
 အောက်သို့ ချကာ ကုတင်စောင်းပေါ်သို့ မောင်မောင်
 ဆောင့်ကြောင့်တိုင်လိုက်သည်။ လက်၂ဖက်ကန့်၂လုံးကို ဆုတ်ချေ
 လျှက် ဖြေးဖြေးသွင်းလိုက် နှုတ်လိုက်နှင့် ဆောင့်ပေးလိုက်နေရာ
 ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာလည်း ခြေဖျား၂ခုကကြမ်းကို ထောက်၍
 တချက်ချင်း မောင်မောင်ဆောင့် တိုင်းဖြန်ကော့ပေးနေသည်။
 မောင်မောင်အဖို့ အစကမှ ကြပ်တတ်တတ် ရှိရသည် အထဲ
 ယခုလို ခုတင်စောင်းမှ တို၍ လိုကောင်းနေသည်။
 မောင်မောင်ဆောင့်တိုင်းအစု ကိုထိ၍နေရာ ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ
 အရသာတစ်မျိုးနှင့် ဖိမိရှိနေသည်။

‘မောင်ရယ် မမသိပ်ကောင်းနေပြီ၊ ဆွဲဒီအတိုင်းဆက်
 ဆောင့်ပါ၊ မမကိုမသနားပါနဲ့၊ တအားဆောင့်စမ်းကပါမောင်ရာ’
 မောင်မောင်လည်း မညာနိုင်တော့ပေ။ စိတ်ကြိုက်တအား

ဆောင့်ပေးလိုက်ရာ အချက် ၄၀ ခန့်ဆောင့်ပြီး ဟောကိသား
ပြိုင်တူပြီး လိုက်ကြသည်။ တယောက်ကို တယောက်ဖက်ပြီး အ
ရသာခံကာ မှီနိုးနေကြပြီး ...

‘ကောင်းလားဟင်မယ်’ ‘ပြောစရာလိုသေးလား မောင်ရယ်’
မောင်မောင်ဘေးသို့ လိုနဲ့ချကာ ဒေါ်သိန်းသိန်းက မောင်မော်
လိင်တန်ကို ရေဝတ် နှင့် ဆေးကြောပေးသည်။ သူမ၏
စောက်ဖုတ်ကိုလည်း ဆေးကြောသုတ်သစ်ကာ မောင်မောင်အဖေ
ပြောစေတဲ့ အိုးဘရန်ဒီနှင့် ကြက်ဥ ရောစပ်ထားသော ဖန်ခွက်ကို
မောင်မောင်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်တို့ စည်းစိမ်ရစ်နေကြပေပြီ။

2. Make sure the destination folder, or window is visible.

3. If you're moving more than one item, select all the items to be moved.

All items to be moved must be in the same window. (If you want to
move items from different windows, you must repeat this procedure for
each different window.)

4. Drag the items you want to move on top of the destination folder icon
or into its window.